

ת"פ 3533/04/20 - מדינת ישראל נגד פתחי איובי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 3533-04-20 מדינת ישראל נ' איובי (עציר)

3.10.2021

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פתחי איובי (עציר)

הנאשם

באות-כוח המאשימה: עו"ד מרים בן גל, עו"ד שירה גרין (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

בא-כוח הנאשם: עו"ד מוחמד חלאילה

הכרעת דין

בהתאם להכרעת הדין, הנאשם, יליד 00.00.1976 (כבן 45.5) מורשע בכל העבירות שבהן הואשם, כלהלן: עבירת שוד מזוין, לפי סעיף 402(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**); עבירת חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) בחוק; עבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) בחוק; עבירת איומים (סעיף 192 בחוק).

כתב האישום הוגש ביום 3.4.2020 ועניינו עבירות אשר נעברו ביום 5.6.2008, קרוב לשתיים-עשרה שנה קודם להגשת כתב האישום. הנפגעת, ד"ק ז"ל (להלן - **הנפגעת**), הייתה ילידת 0.00.1947, תושבת אילת, ובמועד העבירות הייתה כבת 61. היא נפטרה ביום 3.3.2017 בהיותה כבת 70.

הגשת כתב האישום בחלוף תקופה כה ממושכת נבעה מכך שבמשך שנים רבות זהותו של הנאשם לא הייתה ידועה. הנאשם אותר בחודש פברואר 2020, לאחר שהתגלתה התאמה בין טביעות אצבעותיו לטביעות אצבע שנתרו בזירת העבירה.

חלק כללי I

א. עובדות כתב האישום

2. קודם ליום 5.6.2008 עברה הנפגעת להתארח בדירת חברתה מ"ס, ברחוב ----- 00 ב---- (להלן - **הדירה**), כדי לשמור על הדירה בתקופה שבה מ"ס הייתה בחו"ל.

בהתאם לעובדות כתב האישום שיתוארו להלן, הנאשם מואשם בכך שעבר עבירת שוד מזוין (סעיף 402(ב) בחוק), עבירת חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות (סעיפים 333 ו-335(א)(1) בחוק), עבירת מעשה מגונה (סעיף 348(ב) בחוק).

עמוד 1

בנסיבות סעיף 345(ב)(3) (בחוק) ועבירת איומים (סעיף 192 בחוק).

3. ביום 5.6.2008 סמוך לשעה 16:00 דפק הנאשם על דלת הדירה. הנפגעת פתחה לו את הדלת והנאשם הציג בפניה את עצמו כמכר של מ"ס, ששמו 'עבד' והוא ביקש קפה. הנפגעת הכניסה את הנאשם אל הדירה, הכינה קפה ושניהם ישבו בפינת האוכל לשוחח. כעבור כעשרים דקות, אמרה הנפגעת לנאשם שהיא צריכה להתארגן ליציאה מהבית, היא ליוותה אותו אל דלת הדירה, נעלה את הדלת ונכנסה אל המקלחת להתרחץ.

4. לאחר שהנפגעת סיימה להתרחץ, היא התארגנה והתלבשה בחדר המקלחת. היא שמעה רעשים בדירה ויצאה אל המסדרון לבושה חולצה ותחתונים, כדי לקחת את המכנסיים שהשאירה מחוץ למקלחת. עם יציאתה מהמקלחת, היא הופתעה לראות את הנאשם בסלון הדירה, סמוך לדלת המרפסת.

הנאשם התקדם אל עבר הנפגעת במהירות, התנפל עליה והשכיב אותה בכוח על הרצפה. הוא התיישב על ברכיה וניסה עם ידו להוריד את תחתוניה, אך ללא הצלחה. על-פי הנתען, הנאשם עשה זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. הנפגעת צעקה בקול, אך הנאשם הטיח את ראשה ברצפה, נגח בה עם ראשו מספר פעמים וסכר את פיה עם ידו.

הנאשם הוסיף ותלש שרשרת זהב שהנפגעת ענדה על צווארה ודרש ממנה להסיר טבעת יהלום מאצבעה. לאחר שהנפגעת נתנה לנאשם את הטבעת, הוא תפס את שתי ידיה ואיים עליה שיהרוג אותה אם לא תחדל מלצעוק. בתגובה לכך, הציעה הנפגעת לנאשם לקחת כסף שהיה בסלון הדירה.

לאחר מכן, גרר הנאשם את הנפגעת בכוח אל המטבח, סגר את פיה, לקח סכין בעלת להב באורך כ-15 ס"מ (להלן - **הסכין**), והצמיד את הסכין אל בטנה של הנפגעת. הנפגעת אחזה בסכין ותוך כדי מאבק עם הנאשם, נפצעה בידה. הנאשם משך את הנפגעת לכיוון חדרי הדירה, הפיל אותה אל הרצפה, הצמיד את הסכין אל החלק התחתון של בטנה ובידו השנייה סגר את פיה, לבל תצעק. הנפגעת, אשר בשלב הזה נחתכה מהסכין גם בידה השנייה, תפסה בחוזקה את אשכיו של הנאשם ונשכה את אצבעו.

אותה עת, אחד השכנים שמע את הצעקות מהדירה וקרא מחוץ לדלת "מה קורה?". בעקבות זאת עזב הנאשם את הנפגעת, בעודה מתבוססת בדמה וברח מן הדירה דרך המרפסת.

5. כתוצאה מתקיפת הנאשם את הנפגעת וכתוצאה ממאבקה בו, נגרמו לנפגעת חבלות, שטפי דם ונפיחויות בראש, בעין, במצח ובאף וכן חתכים באצבעות הידיים. הנפגעת אושפזה בבית החולים הדסה עין-כרם ונזקקה לניתוח לתיקון גידים ועצבים בכף יד שמאל. כמו כן, חלה התדרדרות במצבה הנפשי, היא סבלה מפוסט טראומה ונזקקה לטיפול ממושך במרכז לבריאות הנפש.

ב. תשובת הנאשם לאישום

6. תשובת הנאשם לכתב האישום ניתנה בדין מיום 11.11.2020 ולהלן תובא תוכנה.

7. הנאשם טען כי לא ידוע לו דבר על אודות הנפגעת או בדבר נסיבות הגעתה אל הדירה.

בעניין נוכחותו בדירה במועד האירוע המתואר בכתב האישום טען הנאשם, כי הוא עבד בעבודות שיפוצים באותו בניין שבו מצויה הדירה ולטענתו, הוא ביקש רשות להיכנס אל הדירה, הורשה להיכנס ולאחר שנכנס ביקש קפה. לטענתו, הוא לא הציג את עצמו בשם 'עבד'.

8. בעניין נסיבות האירוע המתואר בכתב האישום טען הנאשם כלהלן:

הנאשם שהה בדירה פרק זמן מסוים, אשר לפי הערכתו נמשך כעשרים דקות. במהלך שהותו בדירה, הוא ביקש לעשן סיגריה והנפגעת ביקשה שיעשן במרפסת. היא לא ביקשה ממנו לצאת מהדירה ואף לא ליוותה אותו אל דלת הדירה.

בשלב מסוים, כשהנאשם עדיין היה בדירה באזור המרפסת, התנהגותה של הנפגעת השתנתה, מצב רוחה השתנה והיא הפכה להיות עצבנית. הנפגעת הסתכלה על הנאשם ואמרה לו, "אתה רוצה לגנוב" ופתאום נכנסה ללחץ. הנאשם השיב שזה לא נכון וכי אין לו כוונה כזו. למרות זאת, הנפגעת הלכה אל המטבח, שהיה במרחק קצר מהמקום שבו הם עמדו, הביאה סכין, התנפלה על הנאשם ופצעה אותו, בין השאר ברגלו ובידו. בתגובה לכך הדף הנאשם את הנפגעת. לאחר מכן הנפגעת נפלה על הרצפה והנאשם יצא מהדירה.

9. בעניין תיאור העובדות בכתב האישום הוסיף הנאשם וכפר באופן מיוחד בכל העובדות הבאות: הנאשם כפר בטענה שהנפגעת התרחצה, יצאה מהמקלחת והחליפה בגדים. לטענתו, במהלך כל האירוע היא לבשה את אותם בגדים; הנאשם כפר בכך שלאחר יציאת הנפגעת מהמקלחת, היא הופתעה לראות אותו בסלון הדירה; הנאשם טען כי אין אפשרות לקפוץ ממרפסת הדירה, הממוקמת במקום גבוה מאד ואף לא ניתן לעלות אל הדירה דרך המרפסת; הנאשם כפר בכך שניסה להוריד את תחתוניה של הנפגעת וכפר בכך שתקף אותה. בעניין זה הוסיף, כי הוא אדם בריא ובוודאי שכך היה באותה תקופה ולכן הטענה שניסה אך לא הצליח, היא "טענה הזויה"; הנאשם כפר בטענה שנמלט מהדירה דרך המרפסת. לטענתו, הוא יצא מהדלת הראשית של הדירה ואף כלל לא שמע שכן כלשהו שקרא דבר מה; הנאשם כפר בטענה שפצע את הנפגעת. לטענתו, יתכן שהיא נפצעה במהלך מאבקה בו; הנאשם כפר מחוסר ידיעה בטיב הפציעות ובהיקפן.

10. בעניין גרסת הנאשם בהודעות שנגבו ממנו במשטרה, טענה ההגנה, כי תחילה כפר הנאשם בכל העבירות שבהן נחשד. בעניין שינוי גרסתו כבר במהלך חקירתו הראשונה ובעניין הודאתו בחלק מהמעשים, טענה ההגנה כי הדבר נבע מהתנהלות החוקרים, אשר לגביה טען כי הפעילו עליו לחץ פסול, כלהלן:

במהלך חקירתו הראשונה של הנאשם עשו החוקרים הפסקה יזומה, אשר נמשכה כשעה ועשרים דקות, בעוד שאין כל

תיעוד, חזותי או כתוב, לאשר אירע במהלך הפסקה זו. בהודעה נכתב כי הנאשם ביקש הפסקת סיגריה, בעוד שלטענתו, השוטר היה מי שהציע את ההפסקה. במהלך ההפסקה, ישב הנאשם עם שני חוקרים אחרים ואילו גובה ההודעה רק נכנס לזמן קצר. אותם חוקרים שכנעו את הנאשם כי יש נגדו תיק חקירה בעבירת ניסיון רצח ובעבירת ניסיון אונס אשר בעטין הוא צפוי לעשרים שנות מאסר. הם הציעו לנאשם להודות בעבירת שוד תמורת ביטול שאר העבירות וכן אמרו לו, כי אם יודה בכך, יושת עליו עונש קל. עוד נטען, כי על הנאשם הופעלו לחצים נפשיים אדירים, תוך אזכור משפחתו וילדיו ותוך אמירה כי לעולם לא יראה אותם. על-פי טענת ההגנה, הודאת הנאשם בעבירת שוד הייתה לנוכח ההתנהלות האמורה.

ג. עיקרי ההליכים - העדים שהעידו, הראיות שהוגשו וסיכומי טענות הצדדים

11. בהליך הנדון התקיימו ארבע ישיבות הוכחות, שבמהלכן העידו שישה-עשר עדי תביעה: שלושה בני משפחה של הנפגעת (אחותה, בנה ובתה); בעלת הדירה; השכן שהוזכר בעובדות כתב האישום, הגר בבניין שבו הדירה; שבעה שוטרים וחוקרי משטרה; חוקר הזירה; שלושה חוקרי מעבדות זיהוי פלילי במטה הארצי (מעבדת טביעות אצבע, המעבדה הביולוגית ומעבדת דנ"א).

מטעם ההגנה העיד רק הנאשם.

12. לאחר ישיבת ההוכחות הראשונה הוגש בהסכמה תיק מוצגים ובמהלך שמיעת העדויות הוגשו עוד מוצגים רבים. סך הכול הוגשו 52 מוצגי תביעה ו-5 מוצגי הגנה.

13. סיכומי טענות הצדדים הוגשו בכתב. מטעם התביעה הוגש ביום 9.4.2021 ומטעם ההגנה הוגש ביום 4.7.2021. דיון שנקבע להשלמת סיכומי הצדדים בעל-פה, בוטל בהסכמה (ראו החלטה מיום 7.7.2021).

במסגרת סיכומי ההגנה נטענה לראשונה ובהרחבה רבה טענת התיישנות, שעל-פיה העבירות שבהן הואשם הנאשם התיישנו עוד בטרם הוגש כתב האישום. מאחר שטענה זו עלתה לראשונה במסגרת סיכום טענותיה של ההגנה, התקיים דיון ביום 14.9.2021, אשר במהלכו נשמעו טענותיה של המאשימה בעניין טענת התיישנות (ראו החלטה מיום 9.9.2021). בדיון זה ביקשה באת-כוח המאשימה להגיש ראיות נוספות, אשר נועדו לסתור את טענת התיישנות (ת/32 - ת/40). בשל התנגדות להגשתן, נקבע כי בשלב זה הראיות הנוספות יוגשו רק באופן טכני וכי שאלת אפשרות הגשתן תוכרע במסגרת הכרעת הדין (החלטה מעמ' 444 והחלטה נוספת ממועד הדיון בעניין סימון הראיות הנוספות).

לבקשת בא-כוח הנאשם נקבע בתום הדיון, כי הוא רשאי להגיש את תשובתו בכתב עד יום 19.9.2021. במועד זה הודיעה ההגנה חוזרת בה מטענת התיישנות.

ד. הנושאים והשאלות השנויים במחלוקת

14. על-פי תשובת הנאשם לאישום, הוא לא חלק על כך שהוא נכח בדירה במועד האירוע ואף לא חלק על כך שבמהלך נוכחותו בדירה התפתח אירוע אלים בינו לבין הנפגעת.

עוד אין מחלוקת על כך שלא הייתה כל היכרות קודמת בין הנאשם לבין הנפגעת וכי הנאשם אותר על-פי ממצאים פורנזיים שנמצאו בדירה. תחילה נמצאה רק התאמה בין טביעות האצבע שנמצאו בדירה לבין טביעות האצבע של הנאשם ובהמשך החקירה, כפי שעוד יובהר, נמצאה גם התאמה בין ממצאי דנ"א שנמצאו בדירה לבין הדנ"א של הנאשם.

המחלוקת היא אפוא, בשאלת נסיבותיו של האירוע האלים אשר תואר בכתב האישום על-פי גרסתה של הנפגעת. בהיעדר עדים לאירוע, השאלה העיקרית הטעונה הכרעה היא איזו גרסה יש להעדיף, את זו של הנפגעת או את גרסת הנאשם, אשר טען כי האירוע האלים התפתח לאחר שהנפגעת הייתה מי שתקפה אותו.

15. לאחר שההגנה חזרה בה מטענת ההתיישנות, הנושאים העיקריים השנויים במחלוקת נוגעים לשאלת קבילות אמרותיה של הנפגעת, אשר נפטרה עוד קודם להגשת כתב האישום וכן שאלת המשקל שיינתן לגרסתה לנוכח טענת ההגנה בדבר סתירות מהותיות אשר לטענתה, נפלו בין אמרותיה השונות של הנפגעת. טענות נוספות שהעלתה ההגנה קשורות בגרסת הנאשם ובאופן גביית הודעותיו (מעין טענות זוטא) וכן למסקנות העולות מכלל ראיותיה של המאשימה.

עיקרי טענות הצדדים יובאו במסגרת הדיון בכל אחד מהנושאים אשר יידונו.

II דין בראיות

ה. קבילות אמרותיה של הנפגעת

רקע ועיקרי טענות הצדדים

16. האירוע הנדון אירע ביום 5.6.2008 בשעה 16:20 או סמוך לשעה זו. למרבה הצער וכאמור, הנפגעת נפטרה ביום 3.3.2017, עוד קודם להגשת כתב האישום. מיד לאחר האירוע סיפרה הנפגעת לשכן ולשוטר הדיור על אשר אירע וכעבור כשעתיים, בהיותה בבית חולים, נגבתה ממנה הודעה שבה תיארה את האירוע. בשל טיפול רפואי דחוף שניתן לנפגעת, גביית ההודעה הופסקה ונמשכה כעבור כשעתיים, לאחר תום הטיפול. המאשימה ביקשה להוכיח את אותן אמרות באמצעות העדים שבפניהם הן נאמרו וזאת בהתאם להוראת סעיף 10 בפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - **פקודת הראיות**), שעניינו 'אמירה של קורבן אלימות' אשר אינו עד במשפט מחמת פטירתו. בנוסף לכך ביקשה המאשימה להגיש הודעות נוספות שנגבו מהנפגעת, אך את אותן הודעות ביקשה להגיש רק לעניין עצם אמירתן, גם אם לא להוכחת אמיתות תוכנן.

שש האמרות של הנפגעת שאותן מבקשת המאשימה להוכיח מכוח סעיף 10 בפקודת הראיות, באמצעות העדים שבפניהם נאמרו אותן אמרות הן אלו:

(1) דברי הנפגעת לשכן, מר שלמה זהר (להלן גם - **השכן**) בעת שפתחה את הדלת מיד בתום האירוע (הודעה מיום 5.6.2008 בשעה 17:56 - נ/1; הודעה מיום 15.10.2009 - נ/2; עדות בעמ' 130-115).

(2) אמרת הנפגעת לשוטר הסיור אימן חראנבה (להלן גם - **שוטר הסיור**) בהגיעו אל זירת האירוע (דו"ח פעולה מיום 5.6.2008 בשעה 16:57 - ת/2; עדותו בעמ' 109-104).

(3) ההודעה הראשונה שנגבתה מהנפגעת בבית החולים ביום 5.6.2008 בשעה 18:20 (ההודעה - ת/1; עדותו של גובה ההודעה, רס"ר יעקב אלמוג, בעמ' 31-22).

(4) המשך ההודעה שנגבתה מהנפגעת בבית החולים ביום 5.6.2008 בשעה 20:34 (ההודעה - ת/5; עדותה של גובית ההודעה, רס"ר אורית קפלן, בעמ' 327-325).

(5) דבריה של הנפגעת לאחותה, ח' (להלן - **אחותה של הנפגעת**), בבית החולים בליל האירוע (עדותה בעמ' 103-72).

(6) דבריה של הנפגעת לבנה, ד' (להלן - **הבן של הנפגעת**) מבית החולים בליל האירוע (עדותו בעמ' 71-52).

17. המאשימה הפנתה אל ספרו של י' קדמי 'על הראיות' (חלק שני (2009), עמ' 621), שבו מסביר המחבר כי הוראת סעיף 10 חלה על אמרת קורבן אלימות ספונטנית הנאמרת תוך כדי התרחשות מעשה האלימות, סמוך לאחריו ואף על אמרה מאוחרת המתארת בדיעבד את המעשה ובלבד שהאמרה נאמרה בהזדמנות הראשונה שהייתה לקורבן לתאר את המעשים. בעניין משמעות הביטוי "ההזדמנות הראשונה", הפנתה המאשימה לכך שביטוי זה פורש בפסיקה בגמישות, בהתאם לנסיבות המקרה ובלבד שאין חשש להשפעה על העד כי לא יאמר אמת. עוד הפנתה לפסיקה שעל-פיה, ניתן לקבל מספר אמרות של הקורבן, אף אם חלקן מאוחרות יותר והן נאמרו במסגרת גביית הודעתו של קרבן האלימות. כן הפנתה המאשימה אל פסיקה שעל-פיה אין כלל נוקשה בעניין מבחן הזמן וכי יכול שאמרת הקורבן תיאמר סמוך ממש לאחר האירוע או אף מספר שעות לאחר מכן.

בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה טענה המאשימה כי בהתאם להוראת סעיף 10 בפקודת הראיות, יש לקבל את כל שש האמרות האמורות של הנפגעת כראיות לאמיתות תוכן.

18. מנגד טענה ההגנה, כי לא ניתן לקבל את אמרותיה של הנפגעת ולבסס ממצאים עובדתיים על סמך דבריה במסגרתן. ההגנה טענה כי אין מקום לקבלת עדות מפי השמועה או לקבל את דבריו של מי שאינו עד בבית המשפט, אשר אינו עומד לחקירה נגדית. לטענתה, רק בנסיבות חריגות תתאפשר קבלת עדות של מי שאינו עד במשפט, כמו למשל בנסיבות שנקבעו בסעיף 10א, שעניינן 'אמרת עד מחוץ לבית המשפט' או בנסיבות סעיף 10 הנדון. אולם לטענת ההגנה, אמרותיה של הנפגעת אינן שונות מכל תלונה אחרת של מתלונן על מעשה אלימות, אשר לא ניתן לקבל את תלונתו מבלי שיעיד במשפט. ההגנה הפנתה לפסיקה המדגישה את חשיבותה של החקירה הנגדית אשר נמנעת בנסיבות אשר בהן מוגשות הודעות מכוח סעיף 10. לטענתה, אף נפסק כי הזכות לחקירה נגדית היא מוחלטת וכי לבית המשפט אין שיקול דעת למניעתה.

מעבר לכך, עיקר טענותיה של ההגנה היו בעניין המשקל שיש לתת לאמרותיה של הנפגעת, אשר לפי טענת ההגנה נמצאו בהן סתירות מהותיות ולפיכך לא ניתן לבסס עליהן עובדות. טענות אלו יידונו בנפרד, עת נידרש לתוכן של אותן שש אמרות של הנפגעת ולגרסתה.

קבילות אמרותיה של הנפגעת - דין והכרעה

19. הוראת סעיף 10 בפקודת הראיות, שעניינה 'אמירה של קורבן אלימות', שהחלופה הנוגעת לענייננו קבועה בס"ק (1), קובעת לאמור:

עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

20. מטענותיה של ההגנה בעניין הוראת סעיף 10, נראה כי היא אינה חולקת על קבילותן של שש אמרותיה האמורות של הנפגעת על-פי הוראות סעיף 10(1) בפקודת הראיות, אלא עיקר טענותיה מכוונות כלפי עצם ההסדר המעוגן בסעיף זה, שעל-פיו אמרה של קורבן אלימות המוגשת על-פי הוראה זו היא קבילה לאמיתות תוכנה, חרף היעדרה של חקירה נגדית. כמו כן נראה, כי עיקר טענתה של ההגנה היא כי לנוכח סתירות אשר לטענתה, נפלו בין האמרות השונות, משקלן מועט.

נושא תוכן של האמרות ומשקלן יידון בנפרד, אך בהיעדר מחלוקת בדבר תחולת הוראות סעיף 10(1) על שש האמרות האמורות, יש לקבלן כראיות קבילות.

21. למען שלמות הדברים, נוסיף בקצרה, כי אכן, כל שש האמרות של הנפגעת שאותן מבקשת המאשימה להוכיח, אמנם הוכחו כנדרש ואף נמצא כי כולן עומדות בתנאי סעיף 10(1) בפקודת הראיות. לפיכך לגבי כל אותן אמרות מתקיים הריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. חריג אשר נקבע לנוכח העובדה "כי מדובר בנסיבות המקימות חזקה בדבר אמיתותן של האמרות (ראו: ע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 לפסק דינו של השופט י' קדמי (18.5.1998); ע"פ 3452/11 **שאלתיאל נ' מדינת ישראל**, פסקאות 31-32 (8.7.2013))" (ע"פ 3263/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (19.3.2017), כבוד השופט צ' זילברטל, פסקה 64 (להלן - **עניין בן שטרית**)).

ההגנה לא חלקה על כך שלגבי כל אותן שש אמרות התקיימו הנסיבות הקבועות בפתח סעיף 10, בהיותן אמרות אשר הוכחו באמצעות עדים שהעידו על תוכן דבריה של הנפגעת, אשר הייתה קורבן של מעשה אלימות, האמרות הן בעניין מעשה האלימות או נסיבותיו וכי הנפגעת לא נכחה במשפט מחמת פטירתה קודם לכן. כמו כן, אף נראה כי לא הייתה מחלוקת על כך שבנסיבות העניין התקיימו נסיבותיה של החלופה הקבועה בסעיף 10(1), שעל-פיה, קבילות אמרת הקורבן מותנית בכך שאמרתו נאמרה בשעת מעשה האלימות, סמוך לאחריו או ב"הזדמנות הראשונה".

דברי הנפגעת לשכן והדברים שאמרה מיד לאחר מכן לשוטר הסיור, נאמרו סמוך ממש לאחר האירוע. ארבע האמרות האחרות נאמרו בחלוף שעה קלה, בבית החולים, במסגרת הודעות שנגבו מהנפגעת באמצעות חוקר משטרה או במסגרת הדברים שסיפרה לקרובי משפחתה, אחותה ובנה, בהזדמנות הראשונה שהייתה לה לספר על אשר אירע.

בעניין שאלת סמיכות הזמנים בין האירוע לבין שלב אמירותיה של הנפגעת נקבע לא אחת, כי לא רק אמירות של הקורבן אשר נאמרו מיד לאחר האירוע תחשבנה לאמירות אשר נאמרו סמוך לאחר האירוע, אלא גם אמירות אשר נאמרו כעבור זמן קצר, בעת הטיפול בו בבית החולים תיחשבנה לאמירות שנאמרו סמוך לאירוע. בדומה, הכוונה אינה רק לאמירות ספונטניות של הקורבן, אלא גם לאמירותיו במענה לשאלות שבהן הוא נדרש לתאר את אשר אירע (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, פ"ד סו(2) 772 (2013), כבוד השופט נ' סולברג, פסקאות 10-11 וכן ראו את הפסיקה שם). כפי שנקבע לעניין זה, "ביחס לחלופה המנויה בסעיף 10(1), המונח 'סמיכות' מתפרש על-פי נסיבות העניין, כך שניתן לראות גם באמרות בבית החולים כסמוכות לאירוע. חלופה זו מתייחסת גם לאמרות שנמסרו בתשובה לשאלות, ככל שאינן מדריכות (ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 273, 276-277 (1992); ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**)" (עניין **בן שטרית**, פסקה 64).

ו. גרסת הנפגעת בשש האמרות שהוגשו מכוח סעיף 10

22. להלן יפורטו שש האמרות של הנפגעת אשר הוגשו מכוח סעיף 10 בפקודת הראיות וכן יידונו טענות ההגנה בעניין כל אחת מהן.

23. **אמרה (1) - דברי הנפגעת לשכן, מר שלמה זהר, בעת שפתחה את הדלת מיד בתום האירוע:** השכן היה הראשון שראה את הנפגעת והוא ואשתו היו אלו שהזעיקו את המשטרה ואת האמבולנס שפינה את הנפגעת לבית החולים. כפי שנעמוד על כך בהמשך הדברים, השכן שמע זעקות מהדירה, ניגש אל דלת הדירה, דפק בחוזקה וצעק

"מה קורה שם" ואז לדבריו, השתררה דממה (עמ' 115-116).

כך תיאר את אשר אירע מיד לאחר אותה דממה שהשתררה: "פתאום נפתחה הדלת והחברה של מ"ס יצאה כמעט בעירום מלא, תחתונים, כולה נוטפת דם מכל הגוף שלה. היא צעקה 'רוצים לרצוח אותי, אנסו אותי והחדירו לי סכין לאיבר המין'. אני זוכר שתפסתי אותה כולה הייתה מדממת" (עמ' 116 שורות 3-5).

עוד העיד השכן, על הדברים שאמרה לו הנפגעת, כי "היא אמרה, 'הוא גנב לי את התיק, הוא הוציא ממני את התכשיטים', אחד הדברים הראשונים שהיא אמרה לי, 'תביא לי את התיק שלי'" (עמ' 117 שורות 1-2) וכן, אמרה לו "הוא רוצה לאנוס אותי, לקח לי תכשיטים ואיים עלי עם הסכין, חתך אותי בכל מקום" (שם, שורה 8). השכן העיד כי הנפגעת הייתה "נסערת, מצב קשה מאד, היא הייתה במצב קשה מאד" (שם, שורה 10). השכן הוסיף כי אשתו הייתה זו שהזעיקה את המשטרה ואת האמבולנס שפינה את הנפגעת וכי הוא כלל לא נכנס אל הדירה, אלא השוטרים שהגיעו מהר מאד, היו הראשונים שנכנסו אל הדירה (עמ' 116-117).

24. **אמרה (2) - דברי הנפגעת לשוטר הסיור אימן חראנבה, בהגיעו לזירת האירוע:** על-פי דו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור (ת/2), הוא הגיע למקום בשעה 16:57 והבחין בחובשים של מד"א מטפלים בנפגעת. כאמור בדו"ח הנפגעת אמרה לו "שבחור חבר של בעלת הבית ניסה לאנוס אותה, התנגדה לו, דקר אותה וברח מהחלון".

שוטר הסיור פירט בדו"ח גם תיאור של מצב הבית עם סימני דם בכל הדירה, המתחילים מחדר השינה ועד הכניסה לבית, סכין הייתה על הרצפה ובגדים מפוזרים. בעדותו אישר שוטר הסיור שהוא ערך את הדו"ח, כי הוא זוכר את האירוע גם אם לא את כל פרטיו וכן אישר את נכונות העובדות המופיעות בדו"ח הפעולה (עמ' 105-107 ובמיוחד עמ' 107 שורות 17-18).

25. **אמרה (3) - ההודעה שנגבתה מהנפגעת בבית החולים ביום 5.6.2008 בשעה 18:20 (ת/1):** את ההודעה גבה חוקר המשטרה קובי אלמוג, אשר אישר בעדותו את גבייתה מהנפגעת. כאמור בסופה של ההודעה, בשלב מסוים גביית ההודעה הופסקה בשל הטיפול הרפואי שניתן לנפגעת (עמ' 22-24) והמשכה היה בהודעה נוספת (ת/5), כפי שיפורט להלן.

בפתח ההודעה תיאר החוקר את פציעותיה של הנפגעת בפניה, באף ובמצח ובשתי ידיה. לאחר מכן תיארה הנפגעת את אשר אירע בדירתה של החברה שלה. היא סיפרה שהנאשם, שהזדהה כעבד, דפק בדלת ואמר שהוא עשה עבודות שיפוצים בדירתה של החברה ולדברי הנפגעת, הוא ידע פרטים רבים על חברתה שבאותם ימים הייתה בארצות הברית. השניים ישבו לשתות קפה ושוחחו ביניהם ואז הנפגעת אמרה לנאשם שהיא צריכה להתארגן כדי לצאת לאירוע ולדבריה, הנאשם יצא והיא נעלה את הדלת אך דלת המרפסת נשארה פתוחה והיא נכנסה להתרחץ. לאחר שסיימה, התלבשה ושמעה רעש ואז יצאה וראתה את הנאשם בסלון קרוב למרפסת (ת/1, שורות 6-12).

כך תיארה הנפגעת את אשר אירע לאחר יציאתה מהמקלחת:

"ראיתי שיש לו מבט של טירוף בעיניים ואז הוא תפס אותי והשכיב אותי על הרצפה בפרוזדור ליד המחסן וניסה לפתוח את המכנס לו ושלי ואז הוא ביקש את הטבעת ואני נתתי לו טבעת זהב עם יהלום גדול. לאחר שנתתי לו את הטבעת הוא המשיך לתקוף אותי הוא ישב על הברכיים שלי וניסה לסתום לי את הפה כי אני צעקתי. הוא אמר לי אני אהרוג אותך יש לי סכין והמשיך לנסות לפתוח את המכנס שלו ושי ואז הצעתי לו כסף והוא אמר לי איפה הכסף ואני אמרתי לו בסלון והוא ניסה להכניס אותי לחדרים ולמקלחת אבל אני אמרתי לו בסלון, ואז הוא הכניס אותי למטבח ולקח סכין והכניס אותי לכיוון החדרים ואז הוא ניסה לסתום לי את הפה ואני אמרתי לו שהארנק בסלון. הוא הביא אותי למסדרון ואז ניסה לסתום לי את הפה ואז אני נשכתי לו את האצבע הקטנה, הזרת של יד ימין ואז הוא צעק ואני תפסתי לו האשכים ולחצתי חזק והתחלתי לצרוח והוא עזב אותי וברח לכיוון המרפסת. אני ראיתי אותו עולה על הגדר" (שם, שורות 12-21).

במענה לשאלת החוקר, כיצד נפצעה, הוסיפה הנפגעת:

"בפעם השנייה שהוא השכיב אותי הוא היה עם סכין. אני רוצה להגיד שכבר במטבח הוא פצע אותי ביד ימין. הוא ניסה לדקור אותי בבטן ואני תפסתי את הסכין ואז נפצעתי ביד ימין. וגם איך שאני ראיתי אותו אחרי שיצאתי מהמקלחת הוא רץ לעברי, הוא דפק לי את הראש ברצפה ואז נתן לי נגיחה בראש לא פעם ולא פעמיים. ואז כאשר הוא ניסה להכניס אותי למקלחת אני התנגדתי והוא הפיל אותי לרצפה והוא ניסה לדקור אותי באיבר מין שלי מצד ימין. הגנתי על עצמי עם יד שמאל ולכן נפצעתי ביד שמאל שלי וגם הוא נתן לי מכות בפנים ובכל הגוף שלי, אני כבר לא יודעת איפה" (שם, שורות 23-28).

במענה לשאלה כיצד ניסה הנאשם לאנוס אותה, השיבה הנפגעת: "כאשר הוא בא מהמרפסת לכיוון הסלון הוא רץ כלפיי, תפס אותי והפיל אותי וניסה להוריד לי את המכנסיים וכאשר ראה את השרשרת זהב הוא תלש אותה מהגרון שלי כל זה היה באזור של הפרוזדור" (שם, שורות 20-31).

26. **אמרה (4) - המשך ההודעה שנגבתה מהנפגעת בבית החולים ביום 5.6.2008 בשעה 20:34 (ת/5):**
את ההודעה גבתה רס"ב אורית קפלן, אשר במועד גביית ההודעה הייתה חוקרת שהגיעה אל בית החולים להמשך גביית הודעתה של הנפגעת. בנוסף לכך היא ערכה דו"ח (ת/31), שבו תיעדה את מצבה של הנפגעת. בעדותה, רק אישרה שגבתה את ההודעה ושכתבה את הדו"ח, אך היא לא זכרה את פרטי האירוע מעבר לכך (עמ' 325-327).

בדו"ח שערכה החוקרת נאמר שפגשה את הנפגעת בהגיעה לבית החולים בשעה 19:15. תוארו פציעותיה של הנפגעת בפניה וכן החתכים בשתי ידיה, שהיו מכוסות בדם. פציעות אלו תועדו בתמונות שצורפו לדו"ח (ת/31). עוד הוסיפה שם החוקרת, כי אמנם כשהגיעה אל בית החולים הנפגעת הייתה "מבולבלת ומסרה כי לא זוכרת את כל פרטי האירוע. הייתה מאד מותשת ומסרה כי מאד קשה לה לדבר". לאחר צילומים שנעשו לה, נגבתה ההודעה וכאמור בדו"ח, "בעדותה הייתה רגועה אך מאד מותשת" ולקראת סופה ביקשה לסיים כדי שיתפרו לה את החתכים בידיים. עם זאת

הוסיפה, כי "במהלך חקירתה נראתה מפוחדת וחזרה על זה שהחשוד איים לרצוח אותה והיא התגוננה מהסכין שלו בידיה ולכן נחבלה בידיים. ציינה כי ניסה לאנוס אותה, אך לא הצליח כי היא צעקה והתנגדה. לטענתה, הוא הגיע לדירה כנראה מהמרפסת, היא הבחינה בו כאשר יצאה מהמקלחת, [כ]ששמעה רעשים".

בהמשך ההודעה שנגבתה מהנפגעת (ת/5), היא חזרה וסיפרה על כניסתו של הנאשם אל הדירה, כפי שכבר סיפרה בהודעה הקודמת ואף הרחיבה בעניין השיחה שהייתה לה עם הנאשם, אשר סיפר לה על היכרותו עם בעלת הדירה וסיפר על עצמו. בין השאר, סיפר שהוא נשוי ואב לארבעה ילדים, הוריו גרים בעיר העתיקה אך הוא יצא מהחומות וכן הם שוחחו "על יחסי שלום יהודים וערבים" (שם, שורות 5-15). הנפגעת שאלה אותו לשמו כדי לומר לבעלת הדירה מי בא לבקר אותה ובשלב מסוים הנפגעת התנצלה בפניו שעליה ללכת ולכן סיפרה כי "הוא הלך מדלת הכניסה ואני סגרתי אחריו את הדלת של הכניסה", אך הוסיפה כי, דלת המרפסת תמיד פתוחה (שם, שורות 15-18).

הנפגעת הוסיפה כי הלכה להתרחץ ולאחר שהתרחצה, לבשה חולצה ומכנסיים ושמעה רעשים ולכן יצאה אל הסלון כדי לראות מהיכן הרעשים וכך תיארה הנפגעת את המשך הדברים:

"פתאום ראיתי אותו בדלת של המרפסת אבל בתוך הסלון ואז הוא באל אלי מהר עם זעם... והיה לו מבט של זעם. לא הצלחתי לברוח כי היה עניין של שניות. הוא התנפל עליי, השכיב אותי על הרצפה ישב לי על הברכיים וניסה עם יד ימין שלו להוריד לי את המכנסיים ובינתיים הוא סוגר לי את הפה שאני לא אצרח. אני נאבקתי בו התחלתי לדחוף אותו מעליי ואז הוא ראה את השרשרת שלי ועם יד ימין קרע לי את השרשרת. מדובר בשרשרת זהב יחסית עבה הוא קרע לי אותה מהצוואר זה עם מגן דוד עם יהלומים. ניסיתי לדחוף אותו ולנסות לקום ואז הוא ראה את הטבעת שלי - טבעת זהב עם יהלום גדול והוא אמר לי תוריד את הטבעת. נתתי את הטבעת ואז הוא תפס את שתי הידיים שלי וראה שאני נאבקת וצורחת והוא אמר לי תשתקי, אם לא אני רוצח אותך. הוא לא הפסיק להגיד אני רוצח אותך ואז עלה לי רעיון להציע לו כסף ואז אמרתי לו בוא תיקח יש לי כסף בסלון. בינתיים מאז שהוא ישב לי על הברכיים עד אותו רגע אנחנו נמצאים בפרוזדור ליד המקלחת ואז הוא תפס לי את הראש ודפק את הראש ברצפה... יד אחת הייתה על הכתפיים שלי ויד אחת על הפה שלי והוא משך אותי לסלון בשביל לתת לו את הכסף ואז במקום לקחת אותי לסלון הוא משך אותי למטבח ולקח את הסכין תוך כדי שהוא תופס לי את הכתפיים והפה מאד חזק. היו שם סכינים על הקיר והשיש ואז הוא לקח מהקיר סכין מאד גדולה, ואז אמר אני הורג אותך ואז הוא רצה להכניס לי את הסכין לבטן, אז ביד ימין ניסיתי לתפוס את הסכין וזה חתך לי את היד... אני אמרתי לו קח את הכסף ואז הוא ניסה להכניס אותי למקלחת הוא משך אותי עם היד לפה, פחדתי שבמקלחת לא ישמעו אותי אז נדחפתי ושנינו נפלנו בפרוזדור ליד המקלחת ליד מחסן ואז הוא לקח את הסכין להכניס לי בין הרגליים ואז הושטתי את יד שמאל ואז יד שמאל נחתכה... צרחתי ואז אמרתי לו קח כסף ואז נשכתי לו את האצבע-זרת של יד ימין ותפסתי לו חזק את הביצים. הוא צעק תעזבי את האצבע ואז הוא התפתל מכאב ופתאום עזב ורץ לכיוון הסלון יצא למרפסת, ראיתי אותו על מעקה המרפסת ואני מהר פתחתי את הדלת וצעקתי. הייתי בלי מכנסיים עם תחתונים וכולי מלאה ואז השכן בא תפס אותי והביא לי מגבות ואשתו קראה למשטרה ולאמבולנס" (שם, שורות 19-44).

27. **אמרה (5) - דברי הנפגעת לאחותה בבית החולים בליל האירוע:** אחותה של הנפגעת, שעל-פי עדותה הייתה האדם הקרוב ביותר לנפגעת, הוזעקה לבית החולים ופגשה שם את הנפגעת בשלב שבו היא עדיין הייתה בחדר המיון וחוקר המשטרה גבה את הודעתה. היא תיארה את מצבה של הנפגעת "... פנס כזה גדול בעין, גוש כזה גדול כמו כדור טניס. עין כחולה נפחה, לא נסגרה לפס קטן. שפתיים נפוחות וכחולות, חבולה, הידיים בכלל דיממו והיא רעדה ככה בידיים, הרגליים, כל הרגליים שרוטות, היא הייתה כולה עם דם, לא יכולתי אפילו לראות מקום שלא עם דם והיא רעדה והיא בכתה" (עמ' 73, שורות 13-16).

אחות של הנפגעת תיארה את הטיפול שניתן לאחותה ובין השאר, את העברתה אל חדר הניתוח שבו "שני אנשי צוות תפרו אותה שעות בידיים, סגרו לה את המצח אבל אני ישבתי אתה שם שעתים... הייתי צריכה לכסות אותה בשתי שמיכות, שלוש, מרוב שהיא רעדה" (עמ' 74, שורות 1-3).

בעניין דבריה של הנפגעת, אמרה אחותה כי במהלך תפירת הידיים של הנפגעת, "מה שהצליחה לספר לי באותו רגע בשיא הרגשות... שבחור ממוצא ערבי ידע את הקוד של הכניסה של הבית של מ"ס, דפק לה בדלת ואמר לה איפה מ"ס? אני מכיר את מ"ס... היא אמרה לו מ"ס לא נמצאת, אתה יכול להיכנס ובאמת היא אמרה שהוא רצה לשתות, הם עשו לשתות.. הם שתו יחד ואז היא אמרה לו שהיא רוצה לרדת לעיר והיא הוציאה אותו, כשהיא נכנסה למקלחת ובעודה מתארגנת שם, היא הייתה רק עם תחתונים, היא שמעה רעש, כשהיא יצאה מהמקלחת היא הופתעה שהיא ראתה אותו עם סכין ביד". הוא תפס אותה, הוא הפיל אותה ארצה... הוא הטיח את הראש שלה מספר פעמים ברצפה, הוא נגח בה. הוא תפס את היד שלה בצוואר, היה לו סכין ביד, הוא ניסה לדקור אותה במפשעה". עוד הוסיפה כי הנפגעת סיפרה שהיא נחתכה ביד מהסכין כשניסתה למנוע את דקירתה במפשעה באמצעות הסכין. הנפגעת אמרה לה עוד, שהיא צרחה הרבה עד ששכן שמע את צעקותיה ודפק בדלת ואז הנאשם ברח. לאחר שהשכן נכנס הוא היה זה שהזעיק עזרה" (עמ' 74, שורה 4 עד עמ' 75).

אחות של הנפגעת הוסיפה עוד, כי הנפגעת סיפרה לה כי "הסכין היה לכיוון המפשעה, היא חשה שהוא רוצה לאנוס אותה, עם הסכין..." (עמ' 76, שורות 3-6. ראו גם עמ' 96 שורות 1-10). בעניין מצב הלבוש של הנפגעת, אמרה אחותה, "היא יצאה מהמקלחת עם תחתונים, היא לא הספיקה לשים את המכנסיים" (עמ' 97 שורה 5).

28. **אמרה (6) - דברי הנפגעת לבנה בבית החולים בליל האירוע:** הדברים שאמרה הנפגעת לבנה נאמרו בערב האירוע, לאחר שהוזעק אל בית החולים והגיע מאילת לירושלים. הוא סיפר שאחות של הנפגעת הגיעה עוד קודם וכשהוא הגיע, הוא ראה את אמו "שוכבת במיטה חבולה, פצועה, פגועה, בוכה... לאחר תקיפה אכזרית שזה לא מכה אחת או שתיים, זה כל הפנים עם חבלות כחולים, אדום, תחבושות, תפרים ביד, תחבושות ביד, כואבת, סובלת ופגועה" (עמ' 53, שורות 1-9 ושורה 14 ואילך).

בנה של הנפגעת העיד כי אינו זוכר את הפרטים המדויקים, אבל זכר שהתוקף היה מישהו שהציג את עצמו כמי שעבד בביתה של בעלת הדירה, הם דיברו או שתו ואז היא ביקשה ממנו לצאת והוא יצא. היא נכנסה להתרחץ, אבל הוא נכנס לבית וכשהיא יצאה מהמקלחת "הוא תקף אותה, ניסה לאנוס אותה עם סכין כנראה לרצוח אותה או לא יודע מה, ואז

היא צעקה, התנגדה ובגלל זה היו לה כל החבלות בפנים והחתכים ואז מהצעקות שלה השכנים באו דפקו... ואז מי שתקף אותה ברח" (עמ' 54 שורות 2-11).

ז. ראיות התומכות בגרסת הנפגעת

29. הודעות נוספות מטעם הנפגעת: מטעם המאשימה הוגשו הודעות נוספות שנגבו מהנפגעת לאחר האירוע. שתי הודעות שנגבו סמוך לאירוע בעוד הנפגעת עדיין הייתה מאושפזת בבית החולים (הודעה מיום 6.6.2008 - ת/6; הודעה מיום 8.6.2008 - ת/3), ושתי הודעות שנגבו במועדים מאוחרים יותר (הודעה מיום 13.20.2009 - ת/7; הודעה מיום 13.10.2009, שאליה צירפה הנפגעת מסמכים רפואיים - ת/8).

המאשימה הדגישה כי הודעות אלו לא הוגשו להוכחת אמיתות תוכן, מאחר שהן אינן קבילות לפי סעיף 10 בפקודת הראיות, אלא הן הוגשו רק לשם שלמות התמונה.

30. עדותו של השכן: כפי שכבר נאמר, השכן היה האדם הראשון ששמע את דברי הנפגעת בעניין אופן התרחשות הדברים בתוך הדירה, לאחר ששמע זעקות מתוך הדירה. לדבריו, הוא ירד אל המקלט להביא משם דבר מה ובדרכו שמע קולות של "יללות" מהדירה. הוא ידע שבעלת הדירה בחו"ל ושחברה שלה שוהה בה ולכן המשיך אל המקלט. כשחזר מהמקלט שמע "שהצעקות יותר רמות" וכן "שהיללות גוברות". לדבריו, היו אלו "יללות, בכי של מישהו במצוקה". הוא ניגש אל הדלת, דפק בחוזקה וצעק "מה קורה שם" ולדבריו, ברגע שדפק על הדלת וצעק "השתררה דממה" (עמ' 115 שורה 12 עד עמ' 116 שורה 2).

השכן תיאר כי שמע רק את הקולות של הנפגעת, שאותן תיאר כ"קולות של בכי ומצוקה, צעקות" (עמ' 118 שורות 15-21). הוא לא היה בטוח בעניין תוכן המילים ששמע, חושב ששמע "תפסיק" ומכל מקום, התרשם כי דובר "בקולות של מריבה", "קולות של מצוקה" (עמ' 119). עוד העיד כי בעת שהדלת נפתחה, הנפגעת הייתה "כמעט בעירום מלא, תחתונים, כולה נוטפת דם מכל הגוף שלה... כולה הייתה מדממת. לא עשיתי הרבה, משכתי אותה לכיוון הבית שלי... צעקתי לאשתי, אמרתי לה תביאי מיד מגבת היא הייתה פצועה בכל חלקי גופה, עטפנו אותה במגבת, אשתי צלצלה למשטרה ולאמבולנס..." (עמ' 116, שורות 3-8). על כך שהנפגעת דיממה מכל גופה ועל הדם הרב שניגר ממנה ניתן ללמוד גם מתמונת הכיסא שעליו ישבה הנפגעת עד הגעת האמבולנס, שבה נראית כמות הדם הרבה שסביבו (ת/10 תמונה 3).

התיאור האמור שמסר השכן, מחזק את גרסתה של הנפגעת במספר עניינים. ראשית, עצם צעקותיה של הנפגעת ופציעתה, בעוד הנאשם כלל לא נשמע מבעד לדלת, תומכים בעובדה שהיא הייתה המותקפת ולא התוקפת. שנית, התיאור מחזק את גרסת הנפגעת, כי האירוע התרחש לאחר שיצאה מהמקלחת וככל הנראה בטרם הספיקה להתלבש. זאת בניגוד לטענת הנאשם בעדותו, כי הנפגעת כלל לא נכנסה אל המקלחת, כי הוא והנפגעת שהו כל הזמן יחד בדירה וכי הנפגעת נשארה לבושה באותם בגדים שלבשה כשהשניים ישבו לשתות קפה (עדות הנאשם בעמ' 405-406). שלישית, התיאור שלפיו בעת פתיחת הדלת והמפגש עם השכן, הנפגעת הייתה לבושה בתחתונים, ללא מכנסיים, הייתה

מכוסה כולה בדם והשכן היה מי שהביא מגבת ואשתו הייתה מי שקראה למשטרה ולאמבולנס, תואם את דברי הנפגעת בהודעות הראשונות שנגבתו ממנה בבית החולים (ת/5, שורות 43-44).

31. **ממצאים בדירה התומכים בגרסת הנפגעת והסותרים את גרסת הנאשם:** במועד האירוע היה נסים אלפי (להלן - אלפי) חוקר זירה מטעם מעבדת זיהוי פלילי במחוז ירושלים. כיום הוא ראש ענף זיהוי פלילי במחוז ירושלים. אלפי היה הראשון שחקר את הזירה וערך בה מספר בדיקות אשר ממצאיהן הוגשו במסגרת מספר מוצגים (אשר הוגשו עוד במסגרת תיק המוצגים המוסכם), שסומנו יחד - ת/10: דו"ח ביקור בזירת עבירה, דו"ח תפיסת מוצגים, 57 תמונות (בצבע), דפי ניתוח מוצגים, דו"חות בדיקה שונים, מזכרים ועוד כיוצא באלו מסמכים (אשר יפורטו בהתאם לצורך).

הממצאים שמצא אלפי שעליהם העיד ואשר הוגשו כאמור, מחזקים את גרסתה של הנפגעת ואף סותרים את גרסתו של הנאשם. אלו הם אפוא, הממצאים העיקריים שכך עולה מהם:

(א) **מיקום פיזור הדם בדירה:** מהתמונות שאלפי צילם עולה כי כתמי הדם היו בכל חלקי הדירה: בכניסה לדירה (תמונות 5, 6); בקיר שבין המטבח לדלת הכניסה (תמונה 16); במקומות שונים על הקירות ועל הרצפה במסדרון המוביל אל חדר השינה (תמונות 18-27); בתוך חדר השינה (תמונות 30-32, 38); בחדר השירותים שבתוך חדר השינה (תמונות 34-35).

פיזור הדם בכל חלקי הדירה, אשר תועד בתמונות ותואר בדו"ח שערך שוטר הסיוור, אימן חראנבה (ת/2), שהיה הראשון שהגיע אל הדירה, תומך בגרסת הנפגעת שלפיה הנאשם גרר אותה בכל חלקי הדירה. העובדה שפיזור דם רב נמצא דווקא במסדרון המוביל אל חדר השינה, גם על הקירות וגם על הרצפה, תומך בגרסתה של הנפגעת שלפיה תקיפתה העיקרית הייתה באזור המסדרון. לפי גרסתה שהובאה לעיל, זה המקום שבו הנאשם הפיל אותה על הרצפה וניסה לדקור אותה.

בכך אף נסתרת גרסת הנאשם שטען כי כל האירוע התרחש בסלון וכי למעט הסלון, כלל לא היה באף לא אחד מחדרי הדירה האחרים (עדות הנאשם בעמ' 401 שורות 18-25). מתוך ניסיון ליישב את גרסתו עם הממצאים המתוארים, ניסה הנאשם לטעון כי הנפגעת הייתה זו שהביאה את כתמי הדם אל שאר חדרי הבית (שם, עמ' 422 שורות 12-14), אך טענה זו לא נתמכה בדבר מעבר להשערות של הנאשם. מעדותו של אלפי, אשר לא נסתרה, אף עלה כי כתמי הדם שנמצאו במסדרון היו כתמי התזה (עמ' 147 שורות 23-24), בשונה מכתמי טפטוף או מריחה. כמו כן, על-פי גרסת השכן התומכת בגרסת הנפגעת, מיד לאחר שהנאשם תקף את הנפגעת, הוא נמלט מהדירה ואילו הנפגעת יצאה מדלת הכניסה אל הדירה, כוסתה במגבת שאשתו של השכן נתנה לה והמתינה לאמבולנס מחוץ לדירה, כך שלא היה פרק זמן כלשהו שבמהלכו יכולה הייתה הנפגעת להסתובב בדירה ולטפטף דם מפצעיה. מכאן עולה כי כתמי הדם שנמצאו היו כתוצאה מתקיפת הנאשם את הנפגעת במקומות בדירה שבהן תקף אותה וכי לא נראה כי יכולה הייתה להיות אפשרות שכתמי הדם בדירה נוצרו לאחר מכן.

(ב) **מיקום השרשרת בדירה:** שרשרת הזהב שהנאשם תלש מצווארה של הנפגעת, נמצאה במסדרון הדירה (תמונות 19-21). דובר בשרשרת זהב עבה עם תליון בצורת מגן דוד, התואמת במדויק את תיאור השרשרת שמסרה הנפגעת בהודעתה. גם המקום שבו נמצאה השרשרת תואם במדויק את גרסתה, כי תלישת השרשרת הייתה במסדרון. מיקום זה לא רק תואם את גרסת הנפגעת, אלא סותר את דברי הנאשם, כי תלישת השרשרת הייתה בסלון, בעודו פונה לכיוון המרפסת (עדות הנאשם בעמ' 401 שורה 24 עד עמ' 402 שורה 3). אמנם הנאשם ניסה לטעון כי ישנה אפשרות שהשרשרת "עפה" אל המסדרון כשהזיז את הנפגעת (עמ' 402, שורות 6-19), אולם השערה זו אינה מתיישבת עם מבנה הבית, כפי שניתן להתרשם מכלל התמונות. הנאשם אף לא הראה כי השערתו זו אמנם אפשרית מבחינת מיקום החדרים.

(ג) **מיקום הסכין בדירה:** הסכין שעליה נמצא דם ואשר באמצעותה על-פי טענת הנפגעת, הנאשם פצע אותה, נמצאה על הרצפה, בכניסה אל חדר השירותים הצמוד אל חדר השינה (תמונות 32, 34). מיקום זה מתיישב עם גרסת הנפגעת, שלפיה הנאשם ניסה לגרור אותה אל חדר השינה ולהכניס אותה למקלחת ולשם כך השתמש בסכין. כפי שטענה הנפגעת בהקשר זה, היא חששה מאד מכניסה אל המקלחת מאחר שחששה שמשם לא ניתן יהיה לשמוע את צעקותיה. גם בכך נסתרת גרסת הנאשם, אשר כאמור טען, כי האירוע כולו התרחש בסלון הדירה.

32. **אופן כניסת הנאשם אל הדירה ומסלול בריחתו מהדירה:** על-פי גרסת הנפגעת כפי שהובאה לעיל, לאחר שהיא והנאשם ישבו לשתות קפה, הנפגעת אמרה לו שעליה להתארגן כדי לצאת מהבית ולכן הנאשם יצא מהדירה והיא סגרה אחריו את הדלת. אמנם בהודעה הראשונה אמרה הנפגעת שנעלה את הדלת אחריו (ת/1 שורה 11), אך בהודעת ההמשך אמרה שרק סגרה את הדלת (ת/5 שורה 17). להבדל זה אין משמעות רבה, בהיעדר מחלוקת על כך שהנאשם שהה בדירה, כך שיש להניח כי לאחר יציאת הנאשם מהדירה, הנפגעת רק סגרה את הדלת, אך לא נעלה אותה.

בעניין אופן הימלטות הנאשם מהדירה, טענה הנפגעת, כמתואר לעיל, כי הוא רץ לכיוון הסלון, יצא מהמרפסת וקפץ מעל המעקה (ת/1 שורה 21; ת/5 שורות 42-43 וכן ראו את דבריה לאחותה ולבנה).

לעומת גרסת הנפגעת, גרסת הנאשם הייתה כי נכנס אל הדירה פעם אחת, דרך הדלת, כי בשום שלב לא יצא מהדירה וחזר אליה, כטענת הנפגעת, אלא לטענתו, הוא שהה בדירה כל הזמן (עמ' 344-346) וכי לאחר האירוע האלים יצא מהבית דרך הדלת (עמ' 346 שורה 7).

משורה של ראיות שיפורטו עתה עולה כי לאחר שהשכן צעק "מה קורה", הנאשם נמלט דרך מרפסת הסלון, קפץ מעל מעקה המרפסת של הדירה אל מרפסת דירת השכנים ומשם קפץ לכיוון השביל שמתחתיו. ראיות אלו תומכות אף הן בגרסת הנפגעת ועומדות בסתירה לגרסת הנאשם.

ראשית, השכן העיד שבמשך כל הזמן הוא עמד ליד דלת הכניסה לדירה ולכן לא יכול היה להיות מצב שבו הנאשם היה יוצא מהדלת בלי שהיה מבחין בו. בדיעבד השכן הבין שהנאשם נמלט דרך המרפסת. לפי עדותו של השכן וכאמור, הוא

שמע צעקות מהדירה ולאחר שדפק על הדלת בחוזקה ושאל "מה קורה" השתררה דממה ואז נפתחה הדלת והוא ראה את הנפגעת פצועה, כמתואר לעיל (עמ' 115-116). השכן הסביר כי בשל מבנה מסדרון הכניסה לבית (בחדר המדרגות), הנאשם לא יוכל היה לברוח מדלת הכניסה לבית בלי שהשכן יבחין בו. לדבריו, "בכוונה עמדתי שם כדי שהוא לא יוכל לברוח, אבל מסתבר שהמטרה הגיעה ולא מצאה אותו, כנראה שהוא קפץ מהמרפסת למרפסת של השכן ומשם לדשא ומשם יש גדר קטנטנה לכיוון..." (עמ' 116 שורות 8-13).

שנית, אלפי הסביר את מסלול הבריחה של הנאשם על-פי הממצאים שנמצאו בדירה ובסביבתה, כפי שאף תועדו בתמונות (תמונות 40-45). על-פי הסברו, מסלול הבריחה של הנאשם היה מעל גדר מרפסת הדירה אל מרפסת דירת השכנים, שאותה חצה הנאשם ולאחר מכן הוא הניח את ידו על מעקה המרפסת של השכנים וקפץ למטה אל השביל שמתחת למרפסת ומשם, כך נראה, נמלט (עדויותו של אלפי, עמ' 134-142). על-פי הסברו של אלפי, מסלול זה נלמד בין השאר, מהדם שנמצא בנתיב המתואר, מסימנים שהותירה ידו המגואלת בדם של הנאשם, ממקטע גדר שנשבר, ככל הנראה בשל דריכת הנאשם עליו בעת מנוסתו. הקטע הזה של הגדר שנשבר וגם חתיכת הגדר שנשברה, נמצאו אף הם סמוך להימלטות הנאשם (שם, עמ' 135, שורות 17-24; תמונה 42, שבה נראים מקטע הגדר השבור וכן ה"שן" של הגדר שנשברה (נראית באמצע תחתית התמונה)) (ראו גם את הראיות (דו"ח ותמונות) המתעדות את מסלול בריחת הנאשם, כפי שנערכו בחודש מרץ 2020, לאחר חידוש החקירה - ת/11).

בין שאר הממצאים האמורים, נמצאה גם טביעת אצבע של הנאשם על מעקה מרפסת השכנים, בצד הנגדי למרפסת הדירה שבה התרחש האירוע (תמונות 46-47). טביעת אצבע זו זוהתה בוודאות כטביעת אצבע של הנאשם, אשר לגביה הוגשה חוות דעת המומחית רפ"ק יעל פלג-שירוני (ת/22). למרות חקירתה הממושכת, ממצאיה של רפ"ק פלג-שירוני לא נסתרו (עמ' 193-231) ואף לא הובאה חוות-דעת סותרת מטעם הנאשם.

הנאשם ניסה להסביר את הימצאות טביעת האצבע שלו בכך שטען, כי במהלך שהותו בדירה הוא ביקש לעשן ולבקשת הנפגעת יצא לעשן סיגריה במרפסת. על-פי טענתו, ככל הנראה, במהלך עישון הסיגריה הוא הניח את ידו על מעקה המרפסת וכך נמצא שטביעת אצבעו נמצאה על המעקה. את עקבות הדם שנמצאו, הסביר הנאשם בכך שלטענתו, יומיים קודם לכן נפצע בידו במהלך עבודתו (עדויות הנאשם בעמ' 344 שורות 4-9; עמ' 367 שורה 8 עד עמ' 369 שורה 18).

לאחר שהתברר לנאשם כי טביעת האצבע כלל לא נמצאה על המעקה של מרפסת הדירה, אלא על מעקה המרפסת של השכנים, הוא ניסה תחילה לטעון שיום קודם לכן מכשיר הטלפון שלו נפל והוא ירד לקחת אותו, אבל גם על-פי גרסתו זו הוא לא נגע במעקה המרפסת של השכנים, אלא הלך מסביב לבניין (עמ' 369 שורה 19 עד עמ' 370).

המסקנה העולה היא כי גם בכל הנוגע לאופן הימלטות הנאשם מהדירה, נמצאו ראיות אשר תומכות בגרסתה של הנפגעת ואשר סותרות לחלוטין את גרסת הנאשם. עוד עולה, כי גרסת הנאשם בכל הנוגע לאופן יציאתו מהדירה אינה אמת, כי היא נסתרה וכי גם בעניין זה ניסה הנאשם להתאים את הסברו לראיות כפי שהבין אותן, אולם כאמור, שגה בהבנתו, כך שברור כי דבריו אינם אמת.

33. **ממצאי הדנ"א של הנאשם שנמצאו על החולצה ועל התחתונים של הנפגעת:** בדיקות שנערכו במעבדה הביולוגית ובמעבדת דנ"א במטה הארצי העלו כי נמצא דנ"א של הנאשם על החולצה שלבשה הנפגעת וכן על התחתונים שלה. בעניין זה הוגשה חוות דעתה של רפ"ק סיגל ברליין, מהמעבדה הביולוגית ומעבדת דנ"א (ת/16), שהעידה על ממצאי בדיקתה (עמ' 231-251) וכן הוגשה חוות דעתו של רפ"ק לב ווסקוביניק מהמעבדה הביולוגית (ת/17), שהעיד על ממצאי חוות דעתו (עמ' 252-259). בעניין פרטי השכלתו ובעניין מומחיותו, ראו ת/17א). כן הוגשה מטעם ההגנה, חוות דעתה של רפ"ק שלומית אברהם, מהמעבדה הביולוגית, שערכה את בדיקת הדנ"א הקודמת, מיום 10.7.2008, סמוך לאחר האירוע (נ/5).

בבדיקה שנערכה סמוך לאירוע (הבדיקה שערכה רפ"ק שלומית אברהם), נדגמו מספר חפצים שעליהם נמצאו טביעות אצבע או כתמי דם (כוסות הקפה, הסכין, נייר טואלט מגואל בדם, תחתונים ועוד), אך לא נמצא עליהם דנ"א של הנאשם. על חלקם התקבל רק פרופיל נקבי (של אישה) ועל חלקם לא הייתה כמות מספקת של דנ"א לשם הפקת ממצאים.

בעקבות חידוש החקירה בשנת 2020 ותפיסת הנאשם, נערכה הבדיקה החוזרת, שאותה ערכה רפ"ק סיגל ברליין. בעדותה הסבירה כיצד נערכה הבדיקה וכן הסבירה כי בבדיקה שערכה, נבדקו קטעי החולצה והתחתונים שלא נבדקו בבדיקה הקודמת (שערכה רפ"ק אברהם). על-פי ממצאי בדיקתה של רפ"ק ברליין, על החולצה נמצא דנ"א של שני פריטים (שני בני אדם), אחד מהם מתאים לנפגעת והשני מתאים לנאשם. המומחה רפ"ק לב ווסקוביניק ערך את החישוב הסטטיסטי בדבר האפשרות כי ישנו אדם אחר, נוסף לנאשם, אשר יכול היה להשאיר את הדנ"א על החולצה. על-פי חוות דעתו, האפשרות שיהיה זה אדם נוסף הנמנה עם האוכלוסייה היהודית בישראל, היא 1 ל-13.5 ביליון ואילו האפשרות שיהיה זה אדם נוסף הנמנה עם האוכלוסייה הערבית בישראל, היא 1 ל-34.7 ביליון.

הממצאים שנמצאו על התחתונים שנבדקו, כללו מרכיבים גנטיים של הנאשם, אך לגביהם לא ניתן היה לתת ממצא סטטיסטי. רפ"ק ברליין הסבירה את משמעות התוצאה, שעל-פיה "כל האללים של החשוד, כל המרכיבים הגנטיים של החשוד, נמצאים במוצג, לכן אני אומרת שלא ניתן לשלול אותו מהתערובת, אני עוברת אתר אתר, מנסה לשלול אותו, אבל אני לא יכולה לשלול אותו כי הוא נמצא בכל האתרים" (עמ' 235, שורות 10-13). לפיכך, לפי הסבר זה, מאחר שישנם יותר משני פריטים (אנשים), ללא יכולת להבדיל בין פרופיל בולט לפרופיל חלש, לא ניתן לתת לממצא זה נתון סטטיסטי (עמ' 235 שורה 15 עד עמ' 236 שורה 6).

במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, הוא התבקש לתת הסבר לממצאים הביולוגיים שנמצאו על התחתונים של הנפגעת, אך הוא טען כי לנוכח מסקנתה של המומחית רפ"ק ברליין אין לומר כי נמצא דנ"א שלו על התחתונים ולפיכך סירב להשיב לכל השאלות בעניין זה (עמ' 422 שורה 21 עד עמ' 423 שורה 23).

המאשימה טענה כי יש בממצאים האמורים משום חיזוק לטענת הנפגעת שלפיה הנאשם ניסה להסיר ממנה את התחתונים. בעניין זה טענה המאשימה, כי אין מחלוקת על כך שהנאשם היה בדירה, כי נמצא דנ"א של הנאשם על החולצה של הנפגעת ואף נמצאו מרכיבים גנטיים של הנאשם על התחתונים של הנפגעת. עוד טענה המאשימה, כי גרסת הנאשם היא כי כלל לא נגע בבגדיה של הנפגעת, למעט מגע קל בחולצתה בעת שהדף אותה, וכי הוא אף סירב

לתת הסבר כלשהו להימצאות מרכיבים גנטיים שלו על התחתונים של הנפגעת. בנסיבות אלו טענה המאשימה, כי יש להעדיף את גרסת הנפגעת, המתיישבת עם הממצאים האמורים, על-פני גרסת הנאשם שסירב לתת להם הסבר ובהתאם לכך טענה, כי יש לקבוע כי הנאשם ניסה להסיר את התחתונים שלבשה הנפגעת.

מנגד טענה ההגנה, כי אין במסקנות המומחית בעניין הממצאים שנמצאו על התחתונים כדי לסבך את הנאשם. לטענת ההגנה, ממצאי הדנ"א שנמצאו על התחתונים אינם יכולים לבסס קביעה כלשהי; חוות דעתה של רפ"ק שלומית אברהם משנת 2008, שהייתה הראשונה בזמן, שללה היתכנות ממצאי דנ"א עליהם ואילו המאשימה כלל לא ביקשה לחקור אותה; לפי גרסת המתלוננת, היא כלל לא לבשה את התחתונים שנבדקו, שצבעם סגול, אלא לבשה תחתונים אחרים שצבעם קרם.

אכן ישנה אי בהירות בעניין התחתונים שנבדקו, בין השאר בשל כך שאמנם נבדקו שני זוגות תחתונים, כפי שהסבירה רפ"ק ברליין בעדותה (עמ' 231-232). על-פי חוות דעתה, התחתונים שנבדקו הם אלו שצבעם סגול (כפי שכתב במפורש בחוות דעתה של ברליין (ת/16)). בחוות דעתה של אברהם, לא נכתב צבע התחתונים שנבדקו (נ/5), שאף נראים בתמונות (תמונה 31). אמנם הנפגעת אמרה כי קודם שנכנסה להתרחץ היא לבשה תחתונים בצבע סגול ולאחר מכן לבשה תחתונים שצבעם קרם (ת/3 שורות 112-118) (בשורה 117 נכתב "מילה לא ברורה", אך בדיקת ההודעה המקורית שנכתבה בכתב יד, מעלה כי במקור נכתב צבע קרם)). עם זאת, הנפגעת גם אמרה שהיא לא בטוחה לגבי צבע התחתונים ושכלל לא שמה לב לצבעם (שם, שורה 113). עוד אמרה הנפגעת, כי התחתונים שנמצאו ושעליהם נמצא דם, הם התחתונים שהיא לבשה כשנאבקה עם הנאשם (שם, שורה 118). כך שדומה כי אין מנוס מהמסקנה שהנפגעת אמנם טענתה בצבע התחתונים שלבשה, וכי לבשה את התחתונים שנבדקו, שצבעם סגול.

העובדה שחוות דעתה של אברהם קודמת בזמן אינה רלוונטית וכך גם אין רלוונטיות להיעדר הממצאים לנוכח העובדה שבבדיקה שערכה, נמצא רק ממצא ממקור נקבי (מאישה) (נ/1), פסקה 3 בחלק התוצאות ופסקה 1 בחלק המסקנות). כפי שהסבירה רפ"ק ברליין, האזורים שהיא בדקה בתחתונים היו שונים מאלו שבדקה רפ"ק אברהם (עמ' 240 שורות 6-7 ושורה 19 עד עמ' 241). לכן זהו ההסבר לכך שלמרות העובדה שרפ"ק אברהם מצאה רק ממצא דנ"א נקבי, רפ"ק ברליין מצאה את אותו ממצא של דנ"א נקבי שמצאה רפ"ק אברהם (עמ' 239 שורות 1-3), אך בבדיקה שערכה, היא מצאה גם ממצאים ביולוגיים של הנאשם, כמוסבר לעיל.

מכל האמור עולה אפוא, כי יש לתת משקל לממצאים הביולוגיים של הנאשם שנמצאו על אותם תחתונים, אשר הנפגעת הסבירה כי היא לבקשה אותם בעת שנאבקה עם הנאשם. כפי שטענה המאשימה בצדק, השילוב של נוכחות הנאשם בדירה, ממצאי דנ"א שלו על חולצת הנפגעת ומרכיבים גנטיים שלו על התחתונים שהנפגעת לבשה בעת שנאבקה בו, מחזקים את גרסתה של הנפגעת. כך בעוד הנאשם טוען כי כלל לא נגע בנפגעת ואף סירב להגיב לממצאים שנמצאו על התחתונים. לנוכח תגובות ותשובות אלו של הנאשם, לא רק שהממצאים האמורים מחזקים את גרסת הנפגעת, אלא הם מחלישים מאד את גרסת הנאשם.

34. **מסמכים רפואיים:** בין כלל הראיות הוגשו גם מסמכים רפואיים מבית החולים הדסה עין כרם, שם אושפזה הנפגעת (ת/21) וכן הוגש תיקה הרפואי בקופת חולים (ת/20). מסמכים אלו תומכים בפגיעות הפיזיות שנגרמו לנפגעת

במהלך האירוע, כפי שתואר בין השאר, בגרסתה שהובאה לעיל. כך בין השאר, בגיליון סיכום המחלה של מערך הלב בבית החולים, שם אושפזה הנפגעת להשגחה, נאמר כי לנפגעת היו המטומות סביב העיניים וידיה היו פצועות, כי היא סובלת מחבלות רבות לאחר שקיבלה מכות בכל הגוף. בגיליון סיכום המחלה של מחלקת כירורגיה פלסטית נאמר שנגרם לה נזק עצבי בכף היד השמאלית נוסף לחשד לנזק שנגרם לה בגידים ובשל כך נותחה בדחיפות בהרדמה מלאה. בניתוח תוקנו הגידים והעצבים ובעקבותיו הופנתה לריפוי בעיסוק.

מתיק קופת החולים עולה כי מאז האירוע הייתה הנפגעת במעקב רפואי, כי נבחנה אפשרות של ניתוח נוסף בידיה של הנפגעת וכי היא במעקב מרפאת כף יד בבית החולים הדסה (רישומים מיום 19.6.2008 וכן רישומים נוספים מהשנים 2009-2010). עוד נאמר, כי הנפגעת עוברת תהליך שיקום פיזיותרפי, כי שיתוף הפעולה שלה מרשים, "אך סובלת מאד מחרדות מאז האירוע, מצבה הנפשי רגיש מאד ואינה מסוגלת עדיין לחזור לעבודתה. הייתה בבדיקה אצל פסיכיאטר במרכז לבריאות הנפש... וקיבלה טיפול..." (רישום מיום 28.8.2008). תיעוד בדבר טיפול פסיכיאטרי בעקבות האירוע קיים מהשנים שלאחר האירוע וכך בין השאר, גם מהשנים 2012-2013

35. **ראיות בעניין השינויים שחלו בחייה של הנפגעת מאז האירוע המתואר בכתב האישום:** מטעם המאשימה הובאו ראיות ועדויות בעניין השינויים המשמעותיים שחלו במצבה של הנפגעת מאז האירוע הנדון, אשר לטענת המאשימה, נראה כי אף בכך יש כדי לתמוך בגרסתה של הנפגעת בעניין האירוע הקשה והטראומטי שעברה, כמתואר בכתב האישום.

על התנהלותה של הנפגעת קודם לאירוע ולאחרי, ניתן היה ללמוד מעדויותיהם של בני משפחתה, בנה, בתה ואחותה וכן מעדותה של בעלת הדירה, מ"ס, אשר עד האירוע הייתה חברתה הקרובה ואף הרבתה לטייל עמה. בהיעדר מחלוקת בעניין עובדות אלו, נביא בקצרה את עיקרי הדברים שעלו מאותן עדויות, ללא הפניות.

כפי שניתן היה ללמוד מקרוביה של הנפגעת, היא עסקה בראיית חשבון ובייעוץ מס. בעבר היא הייתה שכירה, בהמשך עברה לעבוד באופן עצמאי ומאוחר יותר פרשה לגמלאות. מכל אותן עדויות עלה כי דובר באישה פעילה מאד שעסקה בהרבה תחומי ספורט אתגרי, לרבות צלילה, צניחה חופשית וגלישה ממצוקים (סנפלינג). היא הרבתה לטייל ברגל גם במסלולי הליכה שנחשבו לקשים ולמתגרים. היה בבעלותה רכב שטח שעמו הרבתה לטייל בסיני. כולם תיארו אותה כאישה פעילה מאד מטעם החברה להגנת הטבע ומטעם גורמים נוספים ואף הרבתה לטייל בסיני. כולם תיארו אותה כאישה פעילה מאד אשר עד האירוע, אף הייתה בקשר טוב עם שני ילדיה, שמרה על ילדיהם (נכדיה), טיילה עמם ואף עשתה עמם פעילות ספורטיבית רבה ומגוונת. בני משפחתה של הנפגעת וחברתה הפליגו בתיאוריהם את פעילותה המגוונת של הנפגעת ותיארו עד כמה הייתה נמרצת ופעילה מבחינה ספורטיבית גם בגילה. כפי שאמר בנה, "מאז ועד היום לא ראיתי מישהי פעילה כמוה יחסית לגיל שלה. עשתה חיים... היא ישנה בשטח, צניחה וצלילה בגילה" (עמ' 54, שורות 17-21).

לאחר האירוע, מצבה הנפשי והפיזי של הנפגעת החל להידרדר, קרובי משפחתה תיארו את פגיעתה הנפשית ואת העובדה שהיא חדלה מהפעילות הספורטיבית שהרבתה לעסוק בה קודם לכן. הם סיפרו כי מאז האירוע היא הייתה פגועה נפשית, טופלה אצל פסיכיאטרים ומצבה הידרדר מאד. בין השאר, היא אף לא הייתה עוד בקשר קרוב עם ילדיה ועם חברתה, מ"ס. היא הזניחה את עצמה באופן קיצוני בהדרגה ובאופן שהלך והחמיר, עד כדי כך שהחלה להסתובב

ברחוב כחסרת בית, לא ניקתה את ביתה, החלה לאגור פסולת בביתה ובסופו של דבר נפטרה בביתה ביום 3.3.2017 ללא קשר עם סביבתה, כך שרק בחלוף מספר ימים אותה גופתה בביתה.

הידרדרות זו תוארה בין השאר, בעדויות של בני משפחתה של הנפגעת, אולם ביטוי לכך ניתן היה למצוא בתיקה הרפואי בקופת חולים. כך למשל, כתבה הרופאה המטפלת בנפגעת עוד ביום 25.7.2013 (ת/20 עמ' 30-31): "סובלת מזה מספר שנים מדיכאון, אך תפקדה באופן סביר, ב-2008 עברה טראומה קשה ע"י תקיפה בסכין וניסיון אונס בבית ומאז מצבה הנפשי התדרדר מאד. ההתדרדרות וההזנחה האישית שלה הלכה והחמירה ובשנה האחרונה המצב החמיר ביותר. אינה יוצאת מהבית. כל הזמן בוכה, אינה מסוגלת לעבוד ולפרנס את עצמה... מסתובבת ברחוב אבודה ועם תחושת ייאוש, אינה אוכלת מעט מאד, סובלת הרבה מ... אינה דואגת להתרחץ, לא מחליפה בגדים ולא מכבסת אותם. לא מנקה את הבית או המיטה...". דברים דומים נכתבו גם במועדים מאוחרים יותר. ביום 24.3.2016 נכתב בין השאר, כי "... ברקע יש לה סינדרום פוסט טראומטי, הותקפה באלימות. סובלת מחרדות ודיכאון. זקוקה ללחצן מצוקה" (שם, עמ' 48).

לא הוגשה חוות דעת מקצועית בעניין מצבה של הנפגעת לאחר האירוע. עם זאת דומה, כי אף ללא חוות דעת מקצועית ניתן היה להתרשם מהשינוי הקיצוני מאד שעברה הנפגעת לאחר האירוע בכל הנוגע להתנהלותה בכל תחומי החיים. דומה כי אף בכך יש כדי לתמוך בגרסתה של הנפגעת בעניין האירוע הקשה הנדון.

ח. גרסת הנאשם

36. **גרסאות הנאשם - כללי:** גרסאות הנאשם הובאו בהודעות ארוכות ומפורטות שנגבו ממנו (בעניין כל אחת מההודעות הוגשו ההודעה, הקלטת גביית ההודעה ותכתוב של ההקלטה - ת/24א-ג, ת/25א-ג, ת/26א-ג, ת/27א-ג, ת/28א-ג), בשחזור האירוע שנערך בהשתתפותו (ת/13 ו-ת/13א), בתשובתו לאישום וכן בעדותו בבית המשפט (חקירה ראשית - עמ' 348-349; חקירה נגדית - עמ' 349-440; לא הייתה חקירה חוזרת). בחינת כל גרסאותיו של הנאשם בכל אחת מהמסגרות האמורות שבמסגרתן ניתנו גרסאותיו, העלתה סתירות רבות בין גרסה אחת שמסר לשנייה וכן עלו לא מעט דברים שאמר אשר לא התיישבו עם ראיות אובייקטיביות. לפיכך וכפי שנהגה המאשימה בסיכומיה, אף במסגרת זו תיבחן בעיקר גרסת הנאשם בתשובתו לאישום וכן תיבחנה הסתירות המהותיות שנפלו בגרסאותיו הרבות.

קודם שנפנה לבחון את גרסאותיו של הנאשם, נדון בקצרה בטענת הזוטא שהעלה הנאשם - או ליתר דיוק ב"מעין טענת זוטא" שטען - אשר כפי שיובהר, בעיקרה הייתה טענה בדבר לחץ מסוים אשר לפי טענת הנאשם הופעל עליו במהלך חקירתו ובעיקר בחקירתו הראשונה וזאת אף מבלי שהתבקשה פסילת הודאותיו במסגרת אותה הודעה.

37. **"טענת הזוטא":** בתשובתו לאישום העלה הנאשם טענה, כמפורט לעיל, שלפיה בעקבות לחץ ואיומים שונים שהפעילו עליו החוקרים במהלך הפסקה ממושכת שנעשתה בעת גביית הודעתו הראשונה, הוא שודל להודות שעבר עבירת שוד. לטענתו, אף נאמר לו שאם לא יודה בכך, הוא צפוי להיות מואשם בעבירת ניסיון רצח ובעבירת ניסיון אונס וכי הוא צפוי לשאת בעונש של עשרים שנות מאסר בפועל.

תחילה יש להבהיר, כי הטענה שאותה הפסקה נמשכה כשעה ועשרים דקות, נסתרה בכך שמתכתוב הודעתו הראשונה של הנאשם עלה כי ההפסקה נמשכה לכל היותר 12 דקות (תכתוב ההודעה - ת/24ג, עמ' 79 שורות 31-37; עדות החוקר עלא טפלא, עמ' 264). בעקבות עובדה זו, נראה היה כי חל שינוי ב"טענת הזוטא" שטען הנאשם, כך שנראה כי די בכך כדי להפריך את טענתו.

כמו כן ובניגוד לטענת ההגנה, כי החוקרים יזמו את ההפסקה לשם ניצולה כדי להפעיל לחץ על הנאשם, נמצא כי מי שיזם את ההפסקה היה דווקא הנאשם (ת/24ג, עמ' 77-79; עדות החוקר עלא טפלא, עמ' 262 שורה 23 עד עמ' 263 שורה 10).

בעדותו טען הנאשם טענה חדשה, שלפיה הלחץ שלכאורה הופעל עליו, היה לאחר גביית עדותו הראשונה וכי עד להפסקה שנערכה לשם אכילת פיצה, כלל לא הופעל עליו לחץ (עדות הנאשם בעמ' 349-353). עוד טען הנאשם, כי הלחץ נבע מעצם העובדה שהואשם בעבירות חמורות (שם, עמ' 352 שורות 19-24 ועמ' 354). כך בעוד שברור, כי עצם האשמת חשוד בעבירות חמורות אינה יכולה להיחשב ללחץ פסול המופעל בעת חקירתו.

מכל מקום, בסופו של דבר הנאשם אישר כי החקירה התנהלה באווירה נעימה מבלי שהופעל עליו לחץ כלשהו (עמ' 350 שורות 16-24). מעבר לכך, לא רק שטענות הנאשם בדבר לחץ פסול נסתרו בעדויותיהם של החוקרים (עדות החוקר לואי חמוד בעמ' 329, 334-336; עדות החוקר עלא טפלא בעמ' 268), אלא שבסופו של דבר בבית המשפט הנאשם הודה בכך שעבר את עבירת השוד, שבה הודה גם בחקירתו, כך שדומה כי הטענה אינה רלוונטית עוד.

הודאה זו של הנאשם הייתה בפתח חקירתו הראשית, מיד לאחר דברי הקדמה קצרים שבהם סיפר על עצמו ועל משפחתו. מיד לאחר שבא-כוח הנאשם ביקש ממנו להגיב להאשמות נגדו, הודה הנאשם מיוזמתו בעבירת השוד, באומרו, "מה שקרה, השוד אני קיימתי. עשיתי את השוד, אין בעיה. בסדר" (עמ' 341 שורה 4). גם לאחר שבא-כוחו ניסה לעצור את דבריו ולהדגיש לנאשם כי עליו לומר את האמת ואף ביקש שיסביר את כוונתו, הנאשם היה דבק בכך שעבר את עבירת השוד. לדבריו, "אורגינל אני רוצה להגיש את האורגינל, אמת. את האמת אני... אפילו שזה לא טוב לי אני רוצה להגיד את האמת" (שם, שורות 6-9). בדומה, גם בחקירתו הנגדית חזר הנאשם ואישר את הודאתו בעבירת שוד (עמ' 355 שורות 7-11), גם אם הוסיף והסביר, כי בפועל לא לקח את השרשרת שנפלה על הרצפה לאחר שלדבריו, "אחרי שהרחקתי אותה ביד ולקחתי את הסכין, היד שלי ככה באה לצוואר שלה והיא [השרשרת] נפלה על הרצפה" (שם, שורות 22-23 וראו גם, שורות 12-24).

מכל האמור עולה אפוא, כי "טענת הזוטא", או ליתר דיוק, "מעין טענת זוטא" שטען הנאשם, אשר הוחלפה במהלך שמיעת המשפט בטענות אחרות ואשר נסתרה ומכל מקום, כלל לא הוכחה, הפכה ללא רלוונטית מעת שהנאשם בחר להודות מיוזמתו בעבירת השוד שבה הודה בחקירתו במשטרה.

38. **סתירות מהותיות שנמצאו בנרסת הנאשם:** גרסאותיו הרבות של הנאשם היו רצופות סתירות בעניינים מהותיים ובכלל זה בכל אחד מהנושאים שעליהם נעמוד עתה, כפי שאף המאשימה הצביעה על כך במסגרת סיכומיה.

39. **סתירות בגרסת הנאשם בעניין טענת השכרות:** אחת הטענות שהעלה הנאשם בחקירותיו הייתה כי בעת האירוע הוא היה שיכור. במענה לשאלות שהציגו לו החוקרים בהקשר של שתיית הקפה בדירה עם הנפגעת, אמר הנאשם, "אני הייתי שתוי בעת ההיא" (ת/24ג, עמ' 94 שורה 8 ואילך). לדבריו, בעל הבית (המעסיק שלו) היה מי שנתן לו את הבקבוק עם השתייה החריפה ששתה (שם, עמ' 133 שורות 7-12). במענה לשאלה מה שתה, הוסיף, שדובר בבקבוק ערק וששתה כשלוש כוסות (שם, עמ' 134, שורות 25-38).

לעומת זאת, בבית המשפט טען הנאשם כי בתקופה שבה היה האירוע ובכלל, כלל לא שתה שתיה חריפה וכי לא היה במצב של שכרות. הוא אף טען כי הוא נגמל משתיית אלכוהול וכי זה כשלוש עשרה שנה שכלל אינו שותה ולפי דבריו, הוא נגמל משתיית אלכוהול כשם שנגמל משימוש בסמים (עמ' 377 שורה 16-26; עמ' 386 שורות 16 עד עמ' 387 שורה 7; עמ' 393 שורות 6-17).

לאחר שהוצגה לנאשם הסתירה האמורה והוא התבקש ליישב אותה, הוא טען שהחוקרים היו אלו שהדריכו אותו לומר שהוא היה שתוי (עמ' 380 שורות 20-25). אולם לא רק שלא ניתן לקבל טענה זו שעלתה לראשונה עת הנאשם התבקש ליישב את הסתירה האמורה, אלא שטענתו זו אינה מתיישבת עם הדברים שאמר הנאשם בחקירתו במשטרה, עת העלה מיוזמתו את העובדה שהיה שתוי בעת האירוע (ת/24ג עמ' 94).

40. **הסתירות בגרסת הנאשם בעניין אופן תלישת השרשרת מצווארה של הנפגעת:** כפי שכבר נאמר, הנאשם הודה בעבירת השוד שנעברה בין השאר, בתלישת השרשרת מצווארה של הנפגעת. בתחילת חקירתו במשטרה, הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע, אולם לאחר שהוצג לו סרטון ממצלמת אבטחה שבה הוא נראה סמוך למקום האירוע (תמונת הנאשם מתוך הסרטון - ת/14), הוא זיהה את עצמו בסרטון (ת/24ג עמ' 66 שורה 15 עד עמ' 69 שורה 1), ולאחר מכן, הודה בהימצאותו בדירה וכן הודה בכך ששדד את הנפגעת בכך שתלש את השרשרת מצווארה (שם, עמ' 82 שורה 28 עד עמ' 83). הנאשם אף הודה בכך שרכן אל עבר הנפגעת, תלש ממנה את השרשרת והתיישב עליה (שם, עמ' 86 שורה 3). גם בהמשך חקירתו הוא חזר על כך ואף הודה בכך שנופף בסכין לעבר הנפגעת כדי לשוד אותה (שם, עמ' 95 שורה 11).

בדומה, כאמור לעיל, הנאשם החל את עדותו בכך שהודה בכך ששדד את הנפגעת (עמ' 341 שורות 4-9). עם זאת, בהמשך עדותו ניסה לטעון כי לא היה זה שוד וכי לא תכנן לקחת את השרשרת ואף לא לקח אותה בפועל, אלא לטענתו, השרשרת נתלשה מצווארה של הנפגעת בעת שהדף אותה ואמנם השרשרת נשארה שבסופו של דבר בדירה (עמ' 345 שורות 13-14; עמ' 355 שורות 15-20; עמ' 396). העובדה שבסופו של דבר הנאשם נמלט ללא השרשרת אינה שנויה במחלוקת, מאחר שהשרשרת נמצאה על הרצפה (ת/10 תמונה 21).

קשה להניח שהשרשרת הייתה נתלשת מצווארה של הנפגעת רק כתוצאה מכך שהנאשם הדף את הנפגעת ממנו, כטענתו. כפי שטענה המאשימה בצדק, שינוי הגרסאות הקשורות בנושא תלישת השרשרת מצווארה של הנפגעת, מצביע על כך שאף בעניין זה לא ניתן לתת אמון בגרסתו. בדומה ניכר כי העובדה שבסופו של דבר הנאשם לא נטל עמו את השרשרת נבעה רק ממנוסתו המהירה מהדירה לאחר הגעת השכן ולא בשל כך שהנאשם לא התכוון לקחת אותה, כפי שניסה לטעון.

41. **הסתירות בגרסת הנאשם בעניין תקיפת הנפגעת:** בחקירתו במשטרה אישר הנאשם את העובדה שדחף את הנפגעת אל הרצפה, רכן לכיוונה, סכר את פיה עם ידו כדי שלא תצעק ואף איים עליה בסכין כדי להשתיק אותה (ת'24ג עמ' 103-105; עמ' 86 שורה 38 עד עמ' 87 שורה 4). הנאשם אף הוסיף כי לאחר שהפיל את הנפגעת היא איבדה את הכרתה ולפי דבריו, בשלב מסוים אף חשש שהיא מתה ולכן התכופף לראות אם היא "ערה" (שם, עמ' 86 שורות 17-18). עם זאת, בחקירה מאוחרת יותר טען שכלל לא נגע בפיה של הנפגעת (ת'28ג עמ' 24 שורה 25 עד עמ' 25).

בעדותו בבית המשפט, שוב שינה הנאשם את גרסתו בעניין זה וטען כי למעט דחיפה קלה שגרמה לנפילת השרשרת, כלל לא נגע בנפגעת (עמ' 345-346; עמ' 395-396). בדומה, הנאשם סתר את גרסתו בכך שטען בעדותו כי הנפגעת כלל לא נפלה בשל דחיפתו, אלא טען כי היא נפלה מעצמה מבלי שנגע בה (עמ' 398 שורות 19-26).

42. **הסתירות בגרסת הנאשם בעניין השימוש בסכין ובעניין אופן פציעת הנפגעת:** הנאשם שינה את גרסתו מספר פעמים גם בכל הנוגע לעצם השימוש בסכין וגם בעניין אופן פציעת הנפגעת. כך בין השאר אמר בעת חקירתו במשטרה כי הרים את הסכין על הנפגעת (ת'24ג עמ' 88 שורה 21), וכי עשה כן כדי להפחיד אותה וכדי שתשתוק (שם, עמ' 105 שורה 4). הוא אף אישר במפורש כי הוא היה זה שהחזיק את הסכין, הגם שטען כי הסכין לא נגעה בנפגעת (שם, עמ' 136 שורה 34). לעומת זאת, במהלך חקירות אחרות טען הנאשם, כי הנפגעת הייתה זו שהשתמשה בסכין וכי היא הרימה את הסכין לעברו (ת'26ג עמ' 3 שורות 10-13; ת'27ג עמ' 6).

כך גם היו דבריו של הנאשם בעניין נסיבות פציעתה של הנפגעת. בין השאר אמר הנאשם, כי אינו זוכר שפגע בנפגעת או פצע אותה (ת'24ג עמ' 96 שורות 24-29), ואף טען כי ייתכן שהנפגעת פצעה את עצמה (ת'24ג עמ' 115 שורות 27-29; ת'26ג עמ' 6 שורות 34-36), או כי הדבר נעשה בעת ששלף את הסכין מידיה (ת'28ג עמ' 21 שורות 6-8).

בבית המשפט טען הנאשם כי יתכן שהנפגעת פצעה את עצמה כשנפלה על הסכין וניסתה להרימו, אך גם אישר שאחז בסכין ליד צווארה (עמ' 355 שורות 22-23). אולם הוא לא ידע להסביר את גרסתו זו (עמ' 400-401).

לנוכח שינוי גרסאותיו של הנאשם בעניין האחיזה בסכין והשימוש בו ובעניין פציעת הנפגעת וזאת במיוחד לנוכח פציעותיה הקשות של הנפגעת, כפי שתוארו לעיל, דומה כי אין צריך לומר שכל גרסאותיו של הנאשם שלפיהן הנפגעת פצעה את עצמה, אינן מתיישבות עם ההיגיון או עם הראיות בעניין פציעת הנפגעת. כך שאף מטעם זה אין מקום למתן אמון בדברי הנאשם בכלל ובנושאים האמורים בפרט.

43. **הסתירות בגרסת הנאשם בעניין שאלת פציעתו במהלך האירוע:** גם בשאלה אם הנאשם עצמו נפצע במהלך האירוע העלה הנאשם מספר גרסאות סותרות, אשר הצביעו על כך שלא ניתן לתת אמון בדבריו. בעת שנחקר במשטרה טען הנאשם כי הנפגעת כלל לא פגעה בו וכי הוא לא נפצע במהלך האירוע (ת'24ג עמ' 106 שורות 20-21 ועמ' 146 שורה 21 ואילך). אולם לאחר שבמהלך חקירותיו שלל הנאשם כל פגיעה או פגיעה מצד הנפגעת בו, בבית המשפט טען לראשונה כי הנפגעת פגעה בו במהלך האירוע ואף טען כי נותרה לו צלקת בשל אותה פגיעה (עמ' 372 שורות 15-18, עמ' 374 שורה 20 עד עמ' 375 שורה 5).

44. **גרסת הנאשם - סיכום:** בשונה מגרסתה של הנפגעת, אשר כפי שכבר הראינו התיישה עם ראיות אובייקטיביות רבות אשר חיזקו את גרסתה, גרסתו של הנאשם עמדה בסתירה לראיות אובייקטיביות, כללה גרסאות סותרות ואי אמירת אמת בנושאי ממהותיים. כפי שהצביעה המאשימה וכמפורט לעיל, בגרסאותיו של הנאשם נפלו כשלים רבים המצביעים על אי אמירת אמת. כך בין השאר עלה בכל הנוגע לטענתו בעניין מיקום התרחשות האירועים בדירה, אשר בניגוד לראיות וכמפורט לעיל, הנאשם טען כי האירוע כולו התרחש רק בסלון הבית (עמ' 401-403). כך עלה גם מניסיון הנפל של הנאשם להסביר את מיקום טביעת אצבעו על גדר מרפסת השכנים, לאחר שהנאשם טעה לחשוב כי טביעת האצבע שלו נמצאה על מעקה מרפסת הדירה.

לכך יש להוסיף את העובדה שבמהלך חקירתו הנגדית, עומת הנאשם עם סתירות רבות בין דבריו במהלך עדותו לבין גרסתו בעת חקירתו במשטרה או לבין הראיות האובייקטיביות שהוגשו. במקרים רבים לא ניסה הנאשם ליישב את אותן סתירות, אלא נהג באחת הדרכים הבאות, אשר הצביעו על אי אמירת אמת: לעתים טען הנאשם כי אינו זוכר או כי הוא שוכח (למשל, עמ' 373 שורות 17-22; עמ' 384 שורות 20-25; עמ' 390 שורות 24-26; עמ' 393 שורה 7; עמ' 438 שורות 3-18); לעתים אמר שאת תשובותיו במהלך חקירתו במשטרה הוא נתן בהנחיית החוקרים, גם אם קודם טען אחרת ולמרות העובדה שטענתו זו עמדה בסתירה לדברים שעלו מתכתוב חקירותיו המוקלטות (למשל, עמ' 373 שורות 3-4; עמ' 380 שורות 20-25; עמ' 383 שורות 9-23; עמ' 438 שורה 17); במקרים אחרים טען הנאשם כי אינו מבין את השאלה וכך חמק ממתן תשובות (למשל, בעמ' 432-435); בנוסף לכל אלו, הנאשם אמר באופן מפורש כי הוא מתאים את תשובותיו לשאלות כך שיקלו עמו. כך בין השאר אמר, "אם אני מרגיש שאני הולך ליפול או להיות במצב רע, אז אני אבחר להגיד מילים או דברים כדי להציל את עצמי" (עמ' 429 שורות 25-26. ראו גם: עמ' 430 שורות 1-7). בדומה, הנאשם גם אישר במפורש כי בחירתו שלא לומר אמת הייתה "טיפשות" אשר נבעה מרצונו להרחיק את עצמו מהאירוע (עמ' 440 שורה 1).

לנוכח כל האמור, המסקנה היא כי לא ניתן לתת אמון בגרסת הנאשם אשר נמצא בבירור כי לא הייתה גרסת אמת, כי הייתה רצופה בסתירות ובעובדות אשר עמדו בסתירה לראיות אובייקטיביות. זאת לעומת גרסתה של הנפגעת אשר התיישה עם מכלול הראיות וכמפורט לעיל, אף נמצאו לה חיזוקים רבים. מטעמים אלו הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את גרסתו של הנאשם ולקבל את גרסת הנפגעת במלואה. בהתאם לכך המסקנה היא כי יש לקבוע כי האירוע התרחש כפי שתיארה אותו הנפגעת.

ט. דין בעיקרי טענות ההגנה

45. חלק מטענותיה העיקריות של ההגנה נדונו לעיל. להלן נעמוד בקצרה על עיקריה טענותיה אשר טרם נדונו עד כה.

46. ההגנה העלתה טענות רבות בעניין גרסתה של הנפגעת. כפי שכבר נאמר, במסגרת טענותיה בעניין הגשת אמרותיה של הנפגעת מכוח סעיף 10 בפקודת הראיות, לא נטענו טענות שלפיהן אמרותיה אינן קבילות, אלא טענותיה של ההגנה התמקדו בעיקר בטענות הנוגעות למשקל שיש לתת לאמרותיה ובעיקר לנוכח העובדה שגרסתה לא עמדה במבחן החקירה הנגדית. בסיכומיה מנתה ההגנה שורה של נושאים אשר לגביהם טענה כי לכאורה נמצאו סתירות בין

גרסאותיה השונות של הנפגעת או בין לבין ראיות אחרות ובכלל זה התמקדה בנושאים הבאים: העובדה שבתחילה הנפגעת הניחה שהנאשם חזר אל הדירה דרך המרפסת; העובדה שעל-פי טענת ההגנה אין ראיות ממשיות לתמיכה בטענת הנפגעת כי הנאשם גרר אותה בין החדרים וכי האירוע לא התרחש כולו בסלון הדירה, כפי שטען הנאשם; העובדה שבתחילה טענה הנפגעת כי הנאשם אנס אותה אך מיד לאחר מכן תיקנה את דבריה לכך שדובר בניסיון אונס; העובדה שלא נמצאו ראיות לניסיון תקיפה מינית אלא, לטענת ההגנה, על-פי דברי הנפגעת דובר רק בתחושות שלה; העובדה שהנפגעת לא זכרה מתי הנאשם הוריד לה את המכנסיים, ואילו לאחר מכן תיקנה את דבריה בכך שלאחר שיצאה מהמקלחת, לא הספיקה ללבוש מכנסיים וכי לבשה רק תחתונים וכיסתה את עצמה במגבת; העובדה שהנפגעת טענה כי לפי הערכתה, תקיפתה הייתה על רקע לאומני; העובדה שלנפגעת היו אמירות שלפיהן הנאשם לא ניסה לתקוף אותה על רקע מיני, אלא ניסה להרוג אותה; היעדר ראיות לכך שהתוקף ניסה לפגוע עם הסכין באיבר מינה של הנפגעת; היעדר ראיות לכך שהנאשם אמנם יצא מהדירה קודם לכניסת הנפגעת למקלחת ועוד כיוצא באלה נושאים נוספים.

ההגנה אף ניתחה את עדויותיהם של בני משפחת הנפגעת (אחותה, בנה ובתה) ועדויות נוספות וניסתה להראות סתירות שנפלו לכאורה בין דבריהם בעניין אמרותיה של הנפגעת לבין ראיות אחרות. כמו כן, ההגנה חזרה והעלתה טענות בעניין אופן גביית הודעותיו של הנאשם, שנדונו לעיל וכן העלתה טענות רבות בעניין השחזור של האירוע שנעשה עם הנאשם (ת/13).

47. חלק ניכר מטענותיה של ההגנה כבר נדונו לעיל. להלן נשיב בקצרה לעיקריהן ובעיקר לאלו שטרם נדונו:

טענות ההגנה בעניין גביית ההודעות מהנאשם ובעניין השחזור: טענות ההגנה בנושאים אלו כבר נדונו. לנוכח הודאת הנאשם בבית המשפט בעבירת השוד, אף לא נמצא עוד צורך להידרש לעצם השחזור ולטענות ההגנה לגביו.

שינויים קלים בגרסת הנפגעת: אכן נמצאו עובדות אשר לגביהן חל שינוי כזה או אחר בגרסתה של הנפגעת. עם זאת, דובר בהבדלים פעוטים אשר אינם משנים מהעובדות כפי שתיארה אותן הנפגעת בעקביות ולכן אף אין בהם כדי להשליך על המסקנה בדבר אמינות גרסתה, אשר כמפורט לעיל, נתמכה בראיות אובייקטיביות רבות.

סתירות בין גרסת הנפגעת לבין דברי בני משפחתה: אפילו נמצאו אי אלו דיוקים בעדויות מי מבני משפחתה של הנפגעת בעת שתיארו את האירוע שעל נסיבותיו למדו מדברים ששמעו מהנפגעת, אין בכך כדי להשליך על אמינות גרסתה. יש לזכור כי ההודעות נגבו מאותם קרובי משפחה רק בחלוף שתיים-עשרה שנה ממועד האירוע ובעקבות פטירת הנפגעת וכי הם העידו על כך בחלוף קרוב לשלוש-עשרה שנה מאז האירוע. בנסיבות אלו אכן לא מן הנמנע כי חלוף הזמן פגע ביכולתם לזכור את אשר שמעו מפי הנפגעת שנים כה רבות קודם לכן.

לבוש הנפגעת בעת האירוע והטענה בדבר ניסיון הנאשם להסיר את הבגד התחתון שלבשה (מכנסיים או תחתונים): בעניין הבגד שאותו לפי טענת הנפגעת, הנאשם ניסה להסיר מגופה אמנם חל שינוי מסוים בדברי הנפגעת. תחילה אמנם טענה כי ניסה להסיר את מכנסיה ולאחר מכן תיקנה לכך שהוא ניסה להסיר את התחתונים שלבשה. כך

או אחרת, כבר בהודעה השנייה שנגבתה ממנה במועד האירוע (ת/5) הבהירה הנפגעת כי לאחר יציאתה מהמקלחת היא עדיין לא לבשה את המכנסיים וכי הייתה לבושה רק בתחתונים, כפי שאף העיד השכן. מכל מקום, הנפגעת הייתה עקבית בדבריה, כי הניסיון מצד הנאשם היה להסרת הבגד התחתון שלבשה.

מכל מקום, העובדה שהנפגעת הייתה לבושה רק בתחתונים, כפי שכאמור, גם השכן העיד, מחזקת את גרסתה שלפיה היא נכנסה למקלחת לאחר שהנאשם יצא מהדירה וממילא סותרת את דבריו כי כלל לא יצא מהדירה. יש להניח שאילו הייתה הנפגעת יודעת על המצאות הנאשם בדירה, היא לא הייתה מסתובבת בדירה ויוצאת לשוחח עם הנאשם בעודה לבושה רק בתחתונים וללא מכנסיים.

אופן כניסת הנאשם אל הדירה: ההגנה טענה כי הנפגעת לא הייתה עקבית בדבריה בעניין אופן כניסת הנאשם אל הדירה וכי בשל מיקום המרפסת, כלל לא ניתן היה להיכנס אל הדירה דרך המרפסת. כן טענה ההגנה, כי הנאשם כלל לא יצא מהדירה וחזר אליה בעת שהנפגעת הייתה במקלחת, אלא לטענתה, מאז כניסת הנאשם ברשות אל הדירה, הוא נותר בה כל העת.

כפי שכבר נאמר, גרסת הנפגעת נמצאה אמינה, לעומת גרסת הנאשם שנמצא כי לא הייתה גרסת אמת. מכל מקום, היעדר עקביות בגרסת הנפגעת בעניין אופן חזרת הנאשם אל הדירה אינה יכולה לפגום באמינות גרסתה. כך מהטעם שמטבע הדברים הנפגעת לא יכולה הייתה לדעת בוודאות כיצד הנאשם נכנס אל הדירה, מאחר שבעת חזרתו אל הדירה הנפגעת הייתה במקלחת והיא הבחינה בו רק לאחר שיצאה מהמקלחת. לכן ברור כי דברי הנפגעת בעניין אופן חזרת הנאשם אל הדירה אינם אלא בגדר השערה. מכל מקום, כפי שכבר נאמר, יתכן כי כפי שאמרה הנפגעת, היא רק סגרה את הדלת לאחר יציאת הנאשם מהדירה בפעם הראשונה, מבלי לנעול את הדלת וכך יכול היה הנאשם להיכנס דרך הדלת. אפשרות נוספת עולה מעדותה של בעלת הדירה, מ"ס, שלפיה הנאשם, שהכיר אותה ואת דירתה (ככל הנראה, מעבודות שיפוץ שעשה בדירתה), ואף היה בדירה בעבר ולכן גם הגיע לבקר אותה, ידע את קוד הכניסה אל הדירה. בעניין הקוד הבהירה מ"ס, כי היה זה רצף ספרות קל לזכירה, כך שהוא יכול היה להיכנס אל הדירה גם אם ננעלה (עדוטה של מ"ס בעמ' 168-169, 179).

לבסוף וכאמור לעיל, אף העובדה שהנפגעת לא לבשה מכנסיים בעת שהבחינה בנאשם, מחזקת את גרסתה כי הנאשם יצא מהדירה קודם לכן וחזר אל הדירה מבלי שהבינה איך חזר.

י. סיכום ביניים

48. מסקנת הדברים היא אפוא, כי גרסת הנפגעת נמצאה אמינה וזאת משנמצא כמפורט לעיל, כי גרסתה נתמכה בראיות אובייקטיביות חיצוניות. כמו כן ניתן משקל רב לעובדה שהנפגעת כלל לא הכירה את הנאשם, לא ידעה במי מדובר ואף ניסיונותיה למסור מידע על אודותיו כדי לאפשר את איתורו, לא צלחו בחייה. כאמור בפתח הדברים, איתור הנאשם היה רק בחודש פברואר 2020, לאחר פטירת הנפגעת, בעקבות גילוי של התאמת טביעות אצבע. מאחר שהנפגעת כלל לא ידעה מי היה האדם שפגע בה, ממילא ברור שאף לא הייתה לה כל סיבה לטפול אשמת שווא על

הנאשם.

לעומת גרסתה של הנפגעת, אשר נמצאה אמינה, המסקנה בעניין גרסתו של הנאשם היא כאמור, כי אינה גרסת אמת וכי לא ניתן לקבלה.

לפיכך ולנוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעל ומעבר לכל ספק את עובדות כתב האישום.

III דין בעבירות שבהן הואשם הנאשם

יא. כללי

49. לנוכח המסקנה שלפיה עובדות כתב האישום הוכחו כנדרש, נפנה לדון ביסודות העבירות שבהן הואשם הנאשם וזאת בין השאר, לנוכח טענותיה של המאשימה ובשים לב לכך שמטעם ההגנה לא הועלו טענות כלשהן בעניין יסודות העבירות שבהן הואשם הנאשם.

העבירות שבהן הואשם הנאשם הן כאמור: עבירת שוד מזוין (סעיף 402(ב) בחוק); עבירת חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות (סעיפים 333 ו-335(א)(1) בחוק); עבירת מעשה מגונה (סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) בחוק); עבירת איומים (סעיף 192 בחוק).

יב. דין בעבירות שבהן הואשם הנאשם

50. עבירת שוד מזוין (סעיף 402(ב) בחוק): הוראת סעיף 402 בחוק העונשין, שעניינה עבירת שוד, קובעת לאמור:

(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזוין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים.

המאשימה טענה כי יסודות עבירת השוד הוכחו בכך שהוכח כי הנאשם תלש את שרשרת הזהב שענדה הנפגעת ואף דרש ממנה להסיר את טבעת היהלום מאצבעה, בעודו נוהג כלפיה באלימות קשה ובאיומים, לפני המעשים ולאחריהם ותוך שימוש בסכין. כמו כן, הנאשם עצמו הודה בכך שעבר עבירת שוד ואף עשה כן מיוזמתו בפתח עדותו בבית המשפט.

על-פי אמרותיה של הנפגעת, הנאשם תלש מצווארה את שרשרת הזהב שענדה ואילו את הטבעת המשובצת ביהלום גדול, היא נתנה לו בשל האיומים והאלימות הקשה שנקט כלפיה. השרשרת נמצאה בדירה, לאחר שככל הנראה, נשמטה מידי של הנאשם בעת מנוסתו. לעומת זאת, טבעת היהלום לא נמצאה ואף לא נטען אחרת.

בעניין יסודותיה של עבירת השוד נקבע כי, "ארבעה יסודות מרכיבים את עבירת השוד: הראשון - גניבה; השני - נקיטת אלימות; השלישי - נקיטת האלימות צריך שתעשה בשעת הגניבה או בתכופ לפניה או לאחריה; הרביעי - האלימות צריך שתינקט במטרה להשיג את הדבר הנגנב או כדי לעכבו בידי הגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה. יודגש כי מדובר בארבעה יסודות מצטברים, דהיינו על מנת שתתקיים עבירת השוד צריכים להתמלא ארבעת היסודות הנ"ל גם יחד" (ע"פ 1160/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (19.10.2009), כבוד השופט י' דנציגר, פסקה 27)).

בהתאם לארבעה תנאים אלו "גם אם אין מחלוקת לגבי עצם גניבת הרכוש, תוך כדי שימוש באלימות, עדיין יש להוכיח כי מתקיים קשר סיבתי בין האלימות שננקטה כלפי קורבן העבירה לבין הגניבה" (ע"פ 936/14 **אברהם נ' מדינת ישראל** (כבוד השופט א' שהם, פסקה 12 (להלן - **עניין אברהם**)). בעניינו כמתואר לעיל, האלימות שננקטה כלפי הנפגעת היא זו שהובילה למעשיו הגניבה של התכשיטים ממנה. לפיכך, בהיעדר מחלוקת בדבר התקיימות יסודותיה העובדתיים של העבירה, המסקנה היא כי התקיימו ארבעת יסודותיה העובדתיים של עבירת השוד.

היסוד הנפשי הדרוש לעבירת השוד הוא כוונת הגניבה, כמשמעותה בעבירת הגניבה (כפי שנקבעה סעיף 383(א)(1) בחוק העונשין) וכן נדרשת הוכחת היסוד הנפשי המיוחד של עבירת השוד, בכך שמעשה האיום או האלימות נעשה מתוך כוונה להשגת הגניבה, למניעת התנגדות הנגנב או להתגבר עליה (ראו למשל: ע"פ 3040/99 **טרבשי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 217 (2000), כבוד השופט י' טירקל, פסקה 4). כמו כן נדרשת הוכחת נסיבות המחמירות הקבועות בסעיף 402(ב), שלפיהן עבירת השוד נעברה באחת הנסיבות הקבועות בו, ובכלל זה כי השודד היה "מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע... או שבשעת השוד או בתכופ לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו". בעניין נסיבות אלו הובהר כי "שעה שבפנינו מעשה אלימות כלפי אדם, להבדיל מאיום בשימוש באלימות או באלימות כלפי נכס, יהווה הדבר, בו זמנית, יסוד מיסודותיה העובדתיים של עבירת השוד, כהגדרתה בסעיף 402(א) וכנסיבה מחמירה בהתאם לסעיף 402(ב) לחוק העונשין" (עניין **אברהם**, פסקה 13).

כך אמנם היה בעניינו. האלימות שנקט הנאשם כלפי הנפגעת היא גם יסוד מיסודותיה העובדתיים של עבירת השוד וגם נסיבה מחמירה לפי סעיף 402(ב) בחוק העונשין. בהתאם לכך ובהיעדר מחלוקת בדבר התקיימות יסודותיה העובדתיים והיסודות הנפשיים הדרושים לעבירה זו, המסקנה היא כי הנאשם עבר עבירת שוד בנסיבות מחמירות.

למעלה מהדרוש נוסף, כי העובדה שהשרשרת נמצאה ולא נגנבה בפועל, אינה מעלה או מורידה. **ראשית**, די בגניבת

הטבעת לשם הרשעת הנאשם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות. **שנית**, אילו נקבע כי דובר רק בניסיון שוד, כי אז ניתן היה להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 403 בחוק, אשר על-פיה אם ניסיון השוד נעשה בנסיבות סעיף 402(ב) בחוק, כי אז עונשה זהה לזה הקבוע בסעיף 402(ב).

51. **עבירת חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות (סעיפים 333 ו-335(א)(1) בחוק):** זו לשון של הוראות סעיפים אלו, הנוגעות לענייננו.

333 חבלה חמורה

החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים.

335(א)(1) חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;

...

עבירת חבלה חמורה היא עבירת תוצאה, שאינה דורשת יסוד נפשי מיוחד, אלא רק יסוד עובדתי מיוחד, שעניינו התקיימות התוצאה של חבלה חמורה. היסוד העובדתי הוא הרכיב ההתנהגותי של החבלה ולשם התקיימותו, יש להוכיח כי כתוצאה מהחבלה נגרמה לקורבן חבלה חמורה. היסוד הנפשי הוא מחשבה פלילית, קרי מודעות לרכיב ההתנהגותי ופיזיות (אדישות או קלות דעת) כלפי התרחשות התוצאה בעקבות הרכיב ההתנהגותי.

סעיף 335(א)(1) הוא נסיבה מחמירה של עבירת חבלה חמורה. העבירה המחמירה מתקיימת אם כן, אם החבלה החמורה נגרמה באמצעות נשק חם או קר (ע"פ 3729/12 **דאוויות נ' מדינת ישראל** (24.2.2014), כבוד השופט ח' מלצר, פסקה 10).

על-פי ההגדרה הקבועה בסעיף 34 כד בחוק העונשין, 'חבלה חמורה' היא "חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים". על-פי המסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/20 - התיק הרפואי בקופת חולים; ת/21 - המסמכים מבית החולים הדסה עין כרם), לנפגעת נגרמו חתכים באצבעות, אשר הצריכו ניתוח לתיקון הגידים והעצבים בכף היד. דובר בחתך עמוק אשר על-פי המסמכים מתיקה של הנפגעת בקופת חולים ועל-פי העדות של בתה, חתך זה לא נרפא במשך שנים (עמ' 34 שורות 5-6), כך שדובר בחבלה העונה על הגדרת חבלה חמורה. על-פי הגדרה זו וכפי שנקבע לעניין זה בנסיבות שבהן נגרם חתך עמוק ביד שכלל פגיעה בגידים, "לפי סעיף 34 כד לחוק העונשין די בחבלה העלולה לפגוע קשות בבריאות הנחבל או בנוחותו ואין צורך להוכיח חבלה

צמיתה" ע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל (15.9.2020), כבוד השופט ג' קרא, פסקה 16).

בהתאם לאמור, המסקנה היא כי הנאשם חבל שלא כדין בנפגעת וגרם לה חבלה חמורה. בנסיבות העניין, הוא היה מודע לחבלה ועל-פי התנהגותו, היה אדיש או למצער, קל דעת באשר לתוצאה שנגרמה לנפגעת ממעשיו. לפיכך נמצא כי התקיימו היסודות העובדתיים והיסוד הנפשי של העבירה ומכאן המסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

52. **עבירת מעשה מגונה (סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) בחוק):** הנאשם הואשם בעבירת מעשה מגונה על-פי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3).

סעיף 348(ו) קובע כי "בסימן זה, 'מעשה מגונה' - מעשה לשם גריו, סיפוק או ביזוי מיניים". הנסיבות הקבועות בסעיף 345(ב)(3), הן כי המעשה נעשה, "תוך גרימת חבלה גופנית או נפשית..." וסעיף 348(ב) קובע כי "העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(ב)(1) עד (5), בשינויים המחויבים, דינו - מאסר עשר שנים".

על-פי טענת המאשימה, המעשה המגונה שעשה הנאשם התבטא בכך שהוא התיישב על ברכיה של הנפגעת, ניסה להוריד את מכנסיו וכן ניסה ללא הצלחה להסיר את הבגד התחתון שלבשה הנפגעת, כפי שתואר באמרותיה שתוכן הובא לעיל. הנאשם לא הצליח לעשות את אשר זמם לעשות, מאחר שהנפגעת צעקה בקול והשכן ששמע את זעקותיה, דפק על הדלת ושאל מה קורה בדירה ובשל כך הנאשם נמלט מהדירה דרך המרפסת. תוך כדי מעשיו האמורים וכמתואר לעיל, הטיח הנאשם את ראשה של הנפגעת ברצפה, נגח בנפגעת עם ראשו מספר פעמים וסגר את פיה בידו לבל תצעק. במהלך אותם מעשים, אף חבל הנאשם בנפגעת באמצעות סכין וגרם לה לחתכים קשים בידיה. כתוצאה ממעשיו המתוארים נגרמו לנפגעת חבלות בכל חלקי גופה, לרבות בראשה ובידיה כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים, מעדויותיהם של אלו שפגשו אותה בערב האירוע ומדברי הנפגעת עצמה.

כפי שכבר נאמר, ההגנה לא טענה כי לא התקיימו יסודותיה של העבירה הנדונה.

אכן, כפי שטענה המאשימה, אין הגדרה אחת למעשה מגונה. עם זאת הפסיקה נתנה בידינו כלים כדי לקבוע אם מעשה בא בגדרו של מעשה מגונה, אם לאו. שאלה זו, "מעשה מגונה" מהו" נדונה בין השאר בעניין ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168 (2004) (להלן - ע"פ 6255/03 פלוני), וכך השיב עליה כבוד השופט מ' חשין (בפסקה 11):

"... בסוף כל הסופות, דומה, התשובה לשאלה היא שאמורים אנו לגזור את הגנות שבמעשה פלוני מאותו מקום שמושג המעשה המגונה בא אלינו, דהיינו מתוך השקפות החברה באשר להיותו של מעשה פלוני מעשה מגונה. המבחן הוא 'מבחן אובייקטיבי, מעשה שעל פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה', או 'מעשה, אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של האדם הממוצע, יחשב לא הגון, לא מוסרי, לא

צנוע': השופט ד' לויין בע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 449, בעמ' 457, 458. במקומות אחרים מדברים בתי-המשפט למשל על מעשים 'שהינם, במהותם, מגונים ואשר עשייתם לא הומרצה על-ידי מניע הנחשב בעיני האדם הממוצע ככשר או כמצדיק את מעשה התקיפה': השופט אגרנט בע"פ 63/58 עג'מי נ' היועץ המשפטי (... [פ"ד יג 421]), בעמ' 434. ראו עוד פרשת זקן [עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נז(2) 312]. 'מבחן אובייקטיבי', 'השקפות החברה', 'האדם הממוצע' - כל אלה, ידענו, הם האדם הסביר של ימינו, קרא בית-המשפט כגוף הנותן ביטוי למצוי הראוי".

בענייננו מקובלת עליו טענתה של המאשימה, כי מעשיו המתוארים של הנאשם, אשר כללו ניסיון הפשטתה של אישה, תוך כדי ניסיון הנאשם להסיר גם את מכנסיו, בעודו יושב על ברכיה, הוא בגדר מעשה מגונה, בהיותו בעל אופי מיני ובהיותו מעשה אשר "לפי אמות מידה אובייקטיביות... ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע". הנאשם אף לא נתן הסבר אחר למעשיו האמורים, אך לצד זה, אף לשיטתו, כפי שאמר בעדותו, כל מעשה של נגיעה ברגליה של אישה שאינה אשתו, הוא מעשה אסור שאינו צנוע (עדותו בעמ' 407-409). מעת שמעשים אלו נעשו תוך גרימת חבלות קשות לנפגעת, כפי שתואר לעיל, מתקיים גם היסוד העובדתי של העבירה על-פי סעיף 345(ב)(3) בחוק, בכך שהמעשה המגונה נעשה, "תוך גרימת חבלה גופנית או נפשית...".

היסוד הנפשי של העבירה מתקיים אם אל המעשה המגונה "מתלווה... יסוד נפשי של מטרה ספציפית - שהמעשה ייעשה למטרת גירווי מיני, למטרת סיפוק מיני או למטרת ביזוי מיני. היסוד הנפשי יכול שילמד מעצם המעשה" (ע"פ 6255/03 פלוני, פסקה 16. ראו גם: ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל

(7.10.2015), כבוד השופטת (כתוארה אז), א' חיות, פסקה 18). אפילו טוען הנאשם כי מעשיו לא נעשו לשם גירווי, סיפוק או ביזוי מיני, אין בכך בהכרח כדי לשלול את התקיימות היסוד הנפשי. שכן, "מחשבותיו וכוונותיו של נאשם נלמדות בדרך של הסקת מסקנות מן העובדות שהוכחו, תוך בחינתן במאזני סבירות והגיון" (ע"פ 5757/00 פלוני נ' מדינת ישראל (2.10.2000), כבוד השופטים ת' אור, י' טירקל וא' פרוקצ'יה, פסקה 2). כך גם בענייננו, כוונותיו של הנאשם נלמדות ממעשיו, אשר הוכחו.

כמו כן, כפי שנקבע בע"פ 6255/03 פלוני, "יתר-כל-כן, בהעמידנו את היסוד הנפשי אל-מול הערכים החברתיים שיצירת העבירה נועדה להגן עליהם, אין ספק קל בלבנו כי הילכת הצפיות ראוי לה שתחול במלוא פרישתה על העבירה. הצפיות כי מעשה יגרום קרוב לוודאי לביזוי מיני שקול מבחינה ערכית, מוסרית וחברתית כנגד מטרה לגרום לביזוי" (שם, פסקה 28 וראו גם פסקאות 25-27). בהתאם לכך, אם אדם עשה כלפי אחר מעשה מגונה ללא הסכמת האחר, כי אז יישא באחריות פלילית אפילו לא עשה את המעשה לשם גרימת ביזוי מיני לקורבן העבירה, אלא אפילו רק צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות הביזוי. כפי שנקבע לעניין זה, "הילכת הצפיות' מורה, כי מודעות מעין זו כמוה כשאיפה בלבו להגשים את המטרה האסורה, אף אם בפועל לא חפץ בה, וגם בכך יש כדי לקיים את היסוד הנפשי הנדרש לשם התקיימות עבירה של מעשה מגונה (ראו: ע"פ 6255/03 לעיל, בעמ' 185-186; ע"פ 6269/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 496, 503-504 (2001))" (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007), כבוד השופטת ע' ארבל, פסקה 46).

בענייננו יש לקבוע כי הנאשם צפה כאפשרות קרובה לוודאי כי מעשיו יבזו מינית את הנפגעת. זאת גם בשל עצם טיבם של המעשים וגם כפי שכבר נאמר, מאחר שהנאשם עצמו טען כאמור, כי עצם הנגיעה באישה שאינה אשתו, היא בגדר מעשה אסור ומעשה שאינו צנוע. אם כך אמר לגבי נגיעה בלבד, על אחת כמה וכמה שכך לגבי המעשים המתוארים לעיל אשר בעשייתם הואשם.

לבסוף יוער, כי לא ראיתי לנכון להידרש לפרשנות שביקשה ההגנה לתת לדברים מאוחרים שאמרה הנפגעת בהודעות אשר לא הוגשו כראיה לאמיתות תוכן, אשר בהם העלתה ספקות בעניין כושרו המיני של הנאשם. לא רק שאין חשיבות לאותה פרשנות מאוחרת, אלא ששאלת כושרו המיני אינה רלוונטית לעצם העבירה שבה הואשם.

לנוכח המסקנה שלפיה במעשיו של הנאשם התקיים הן היסוד העובדתי הן היסוד הנפשי של העבירה, הרי שהמסקנה היא כי הוכח שהנאשם עבר עבירת מעשה מגונה שבה הואשם.

53. **עבירת איומים (סעיף 192 בחוק):** על-פי סעיף 192 בחוק, שעניינו עבירת איומים, "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו... בכוונה להפחיד את האדם... דינו - מאסר שלוש שנים".

כפי שתיארה הנפגעת את האירועים (ראו בעיקר בהודעתה הראשונה - ת/1), הנאשם איים עליה כי אם לא תחדל מלצעוק, הוא יהרוג אותה. מדובר באיום ברור לפגיעה בגופה של הנפגעת, אשר נעשתה מתוך כוונה להפחידה.

בנסיבות אלו, המסקנה היא כי הנאשם עבר עבירת איומים כלפי הנפגעת.

IV סיכום ותוצאה

54. המחלוקת העיקרית שעמדה להכרעה הייתה אם יש לקבל את גרסת הנפגעת לאירועים או שמא יש לקבל את גרסת הנאשם. מכל הטעמים אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, המסקנה שאליה הגענו היא כי גרסת הנאשם אינה גרסת אמת וכי אינה יכולה לעמוד. לעומת זאת, גרסתה של הנפגעת, אשר נתמכה בראיות אחרות, נמצאה אמינה ועקבית.

לפיכך ומכל הטעמים אשר עליהם עמדנו, המסקנה היא כי עובדות כתב האישום הוכחו מלואן, מעל ומעבר לכל ספק. כן נמצא כי התקיימו כל יסודות העבירות שבהן הואשם הנאשם.

55. לנוכח המסקנה האמורה, הנאשם מורשע בכל העבירות שבהן הואשם, כלהלן:

עבירת שוד מזוין (סעיף 402(ב) בחוק); עבירת חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות (סעיפים 333 ו-335(א)(1) בחוק);

עבירת מעשה מגונה (סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) בחוק); עבירת איומים (סעיף 192 בחוק).

56. צו איסור הפרסום שניתן (החלטה מיום 26.4.2021), חל על פרטי הנפגעת ופרטי בני משפחתה ועל פרוטוקול הדיון מיום 26.11.2021.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשפ"ב, 3 באוקטובר 2021, במעמד הנאשם ובאי-כוח הצדדים כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

תמר בר-אשר,
שופטת